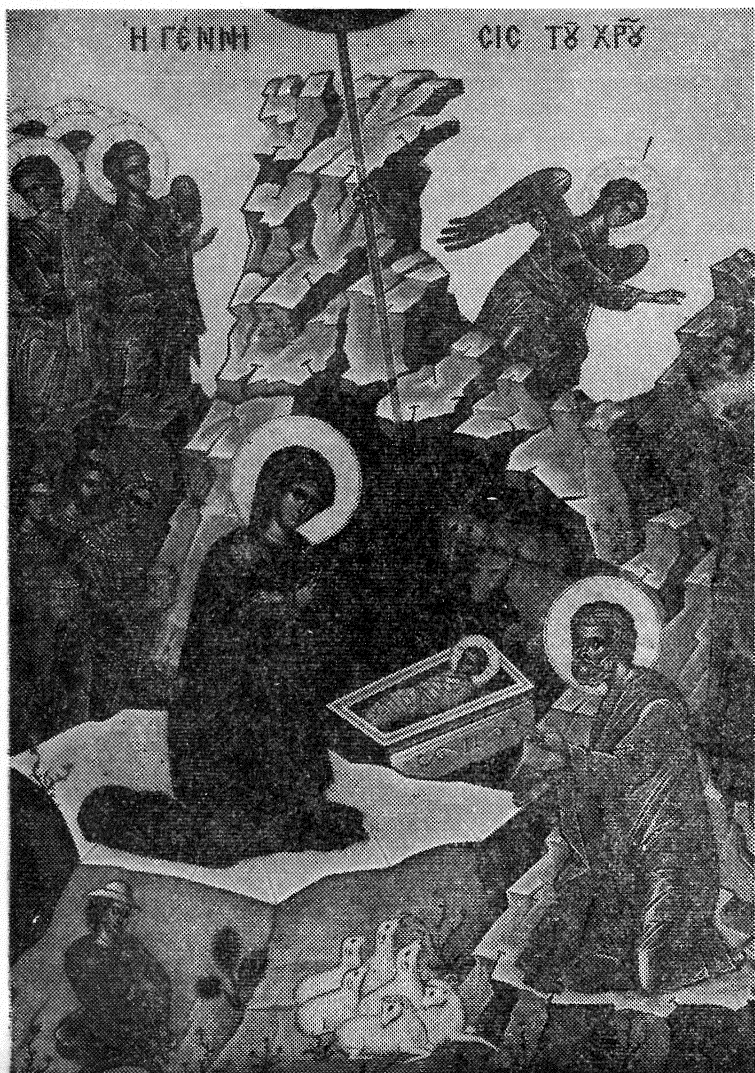

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Χριστούγεννα έρχονται πάλι, φθάνουν όπως κάθε χρόνο, όπως πάντοτε. Χριστούγεννα στο χωριό, στην πόλη, στην Αμερική, σ' όλο το Χριστιανικό κόσμο της γης και της Κτίσης.

Χριστούγεννα τον Στρατιώτη που υπηρετεί μακριά από τους δικούς του, τον Ναυτικό που αρμενίζει στα πελάγη, τον ξενιτεμένο που ζει αλλόγλα από την Πατρίδα του, των ασθενών στο κρεβάτι του πόνου στα Νοσοκομεία, των μικρών παιδιών με τα δωράκια και τα παιχνίδια τους, των γερόντων, των φυλακισμένων, των πλουσίων και των φτωχών και τόσων άλλων κατηγοριών ανθρώπων.

Ο Χριστός γεννήθηκε για όλους τους ανθρώπους στο φτωχικό στάβλο της Βηθλεέμ και νανοορίστηκε από την Παναγία και τον Ιωσήφ πάνω σε στρώμα από σανό και όχι από βελουδένια και πουπουλένια κλινοσκεπάσματα. Σόμπες και καλοριφέρ για ζέσταμα τον νηπίον δεν υπήρχαν.

Το Θείο βρέφος ξέσταναν με τα χνώτα τους τα ζώα των ισοπάνηδων που βρέθηκαν κοντά στην ταπεινή σπηλιά και μαζί με τους Αγγέλους έβαλλαν γύρω τον «Ωσαννά!».

Στα πόδια του έσκυψαν οι τρεις Μάγοι και πρόσφεραν τα δώρα τους «Σμόγνα, Χρυσό και Λίβανο». Μετά δώρων μάγοι προσεκύνησαν, πίστει φωτιζόμενοι».

Το βράδυ εκείνο η φύση βονθάθηκε, τα κλαριά λέρνι-
☛ Συνέχεια στή 3η σελίδα

ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

ΕΥΧΕΤΑΙ

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟΥΣ ΜΑΣ ΝΕΧΩΡΙΤΕΣ, ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, «ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1990».

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Με το σύνθημά μας «Δώστε αίμα» καλούμε όσους Νεχωρίτες μπορούν —και μπορούμε πολλοί— να προσφέρουν αίμα στην Τράπεζά μας που έχουμε ανοίξει στο Νοσοκομείο Παιδών «Αγλαΐδα Κυριακού».

Η Τράπεζα Αίματος λειτουργεί πρωί και απόγευμα.

Ελπίζουμε ότι αυτή η έκκληση θα τύχει ανταποκρίσεως, διότι όλες οι προηγούμενες εκλήσεις δεν έτυχον ανταποκρίσεως, ούτε από έναν.

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ «ΝΕΧΩΡΙΤΗ»,

1.— Η έφημερίδα μας έκλεισε φέτος τα είκοσιπέντε της χρόνια. Ο τίτλος της «Ο Νεχωρίτης». (Ο Νεχωρίτης) στο πρώτο φύλλο), ιδέα και πρόταση δική μου, προτιμήθηκε από δύο - τρεις άλλους τίτλους («Νεχωρίτικα Νέα», «Καρφοπεταλιές» κ.λπ.), που επίσης προτάθηκαν τότε.

Η παιδική ηλικία του «Νεχωρίτη» (1964-1976) υπήρξε δύσκολη. Το οικονομικό, ή λογοκρισία, ή περιορισμένη δραστηριότητα του Συλλόγου αδρανοποίησαν την έκδοτική προσπάθειά μας. Το πρώτο φύλλο, μικρό τετρασέλιδο, κυκλοφόρησε στις 15 Ιουλίου 1964 με τη δήλωση «Θά έκδι-

δεται κατά τρίμηνον και θα διανέμεται δωρεάν». Το δεύτερο φύλλο, πολυγραφημένο μικρό οκτασέλιδο, εκδόθηκε στις 30 Μαρτίου 1967, αλλά δεν πρόλαβε να κυκλοφορήσει, παρά κρυφά κι απόκρυφα μεταξύ φίλων. Δώδεκα χρόνια — δύο φύλλα!

Από το 1976 «Ο Νεχωρίτης» αρχίζει να το παίρνει άπάνω του, να προκόβει «σοφία και ηλικία», ν' ανδρώνεται. Το Δεκέμβριο 1976 κυκλοφόρησε το τρίτο φύλλο, μεγάλο τετρασέλιδο, σαφώς βελτιωμένο σε εμφάνιση και περιεχόμενο. Έκτοτε εκδίδεται άνελλιπώς, με κάποιες διακυμάνσεις ως προς τον αριθμό των φύλλων κατ' έτος και τις σελίδες κάθε φύλλου. Έφ'ετος έφτασε αίσίως τα 5 φύλλα και τις 28 σελίδες.

2.— «Ο Νεχωρίτης» γράφε-

ται από Νεχωρίτες και άπευθύνεται στους «άπανταχού» Νεχωρίτες και σε όσους αισθάνονται ως Νεχωρίτες, άγαπούνε και τιμούνε το Νεχωρί. Δεν πολιτικολογεί και δεν κομματίζεται κι αυτό είναι ή μεγάλη άρετή του.

«Ο Νεχωρίτης» γράφεται με αγάπη για το Νεχωρί και τους Νεχωρίτες, παρακολουθεί και προβάλλει τις κοινωνικές έκδηλώσεις, τις συλλογικές δραστηριότητες, τις άτομικές πρωτοβουλίες, τις προσωπικές επιδόσεις των συγχωριανών έσωτερικού κι έξωτερικού.

«Ο Νεχωρίτης» —ένημερωτικό Δελτίο Νεχωριτών Ναυπακτίας, έκδοση Συλλόγου Νεχωριτών Ναυπακτίας που έδρεύει στην Αθήνα— δεν είναι άπλως ένα ένημερωτικό

☛ Συνέχεια στή 3η σελίδα

Μήνυμα για τα 25χρονα απο το Δ.Σ. του Συλλόγου

Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας αισθάνεται την υποχρέωση να στείλλει ένα μήνυμα προς όλους τους συγχωριανούς μας για τη συμπλήρωση 25 ετών από τότε που εκδόθηκε και πρωτοκυκλοφόρησε ο «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ».

Σε άλλες στήλες του φύλλου αυτού οι συγχωριανοί μας Δ.Β. Φούρλας και Π.Κ. Βλάχος γράφουν για την ιστορία του «ΝΕΧΩΡΙΤΗ».

Τα κατά καιρούς Διοικητικά

Συμβούλια του Συλλόγου μας, παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπιζον, κατόρθωσαν να διατηρούν το ένημερωτικό δελτίο μας σε πάρα πολύ καλό επίπεδο, έτσι ώστε ο «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» να είναι ένα από τα καλύτερα, έντυπα που εκδίδουν οι διάφοροι πατριδοτοπικοί σύλλογοι.

Το Δ.Σ. θεωρεί επιτυχία του Συλλόγου ότι ο «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» κρατήθηκε μακριά από

☛ Συνέχεια στή 5η σελίδα

Εκδήλωση εις μνήμη του Ν. Παπανικολάου

Στις 11 Νοεμβρίου 1989 ημέρα Σάββατο και ώρα 7 μ.μ. στην αίθουσα του Συλλόγου

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ Δ.Σ.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας έχει προγραμματίσει για τις αρχές του 1990 τις κάτωθι εκδηλώσεις:

1) Στις 13 Ιανουαρίου 1990 ημέρα Σάββατο και ώρα 6 μ.μ. στην αίθουσα του Συλλόγου μας θα γίνει η ετήσια εκδήλωση της πρωτοχρονιάτικης πίττας του Συλλόγου μας.

Στην εκδήλωση αυτή θα γίνει και έκθεση των εκδοθέντων φύλλων του «ΝΕΧΩΡΙΤΗ» για τα 25 χρόνια από το πρώτο φύλλο που εξεδόθη και κυκλοφόρησε το 1964.

Στη συνέχεια το Διοικητικό Συμβούλιο θα δεξιοθεί τους συγχωριανούς μας και φίλους μας με προσφορά εδεσμάτων, γλυκισμάτων και ποτών.

Παρακαλούμε και ευχόμεθα στην μεγάλη σας συμμετοχή.

2) Στις 4 Φεβρουαρίου 1990 θα γίνει ετήσια Γενική Συνέ-

μας έγινε εκδήλωση εις μνήμη του Νικολάου Παπανικολάου ενός εκ των πρωτεργατών ιδρύσεως του Συλλόγου και πρώτου Προέδρου αυτού.

Στην εκδήλωση παρέστησαν πάρα πολλοί χωριανοί μας, ως επίσης η σύζυγός του Γεωργία, και η κόρη του Αικατερίνη με τον σύζυγόν της Αρίστο Παρρή.

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου κ. Κωνσταντίνος Μάντης μίλησε για τη ζωή και το έργο του ανωτέρω, και είπε τα εξής:

Αγαπητοί συγχωριανοί,

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας, ύστερα από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης, πραγματοποιεί την εκδήλωση αυτή, για να τιμήσει την μνήμη του αειμνήστου συγχωριανού μας ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, ενός εκ των ιδρυτών του Συλλόγου μας και πρώτου Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου.

Είναι κοντά μας η σύζυγός του κα Γεωργία Παπανικολάου, και η κόρη του κα Αικατερίνη με τον σύζυγό της Αρίστο Παρρή, τους καλωσορίζουμε και

☛ Συνέχεια στή 4η σελίδα

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

● Ο Γενικός Γραμματέας του Συλλόγου μας κ. Κωνσταντίνος Αλ. Φλώρος εκπροσώπησε το Σύλλογό μας στην Εθνική Γιορτή της 28ης Οκτωβρίου 1989 που έγινε στο χωριό και κατέθεσε εκ μέρους του Συλλόγου, στεφάνι στο μνημείο των πεσόντων.

● Η σωλήνωση μεταφοράς του νερού από το Αρκουδόρεμα στο υδραγωγείο συνεχίστηκε και έφτασε μέχρι του Λόη το Αλώνι.

● Το ΥΠΕΧΩΔΕ ύστερα από ενέργειες του πρώην βουλευτή κ. Χρήστου Φωτοπούλου, επιχορήγησε την Κοινότητά μας για κοινοτικά έργα με το ποσό του ενός εκατομμυρίου δρχ.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΑΜΕΡΙΚΗ

● Ο Σύλλογος Νεχωριτών Αμερικής συνεχίζοντας τις εκδηλώσεις για τα 70 χρόνια από την ίδρυσή του, επέτρεψε ένα εξαιρετικό καλαίσθητο λεύκωμα.

● Επί τη ευκαιρία της επίσκεψης του συγχωριανού μας κ. Δημητρίου Ντούζου, ο Σύλλογος Νεχωριτών Αμερικής παρέθεσε δείπνο προς τιμήν του, όπου είχε μεταβεί στις ΗΠΑ για επίσκεψη των εκεί συγγενών, φίλων και συγχωριανών.

Στο δείπνο αυτό εκτός του Διοικητικού Συμβουλίου, παρέστησαν, ύστερα από σχετική πρόσκληση, και πολλοί άλλοι από τους εκεί Νεχωρίτες. Μεταξύ αυτών ήσαν οι πρώην Πρόεδροι του Συλλόγου μετά των συζύγων των κ.κ. Χρ. Α. Αλπογιάννης, Ιωάννης Ν. Μάλλιος, Κωνσταντίνος Ν. Μάλλιος, ο διακεκριμένος δικηγόρος στο HARRISBURG κ. BILL COSTOPOULOS, εξάιρετος Δό-

☛ Συνέχεια στή 8η σελίδα

☛ Συνέχεια στή 2η σελίδα

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

— Η Καλλιόπη Ι. Σπύρου, το γένος Κ.Α. Λειβαδίτη, γέννησε αγοράκι.

— Η Κική Β. Παπανικολάου, το γένος Γ.Α. Λειβαδίτη, γέννησε αγοράκι.

— Η Ροδαλία Τσακωνιάτη, το γένος Αθ. Μάλλιου, γέννησε κοριτσάκι.

Ευχόμαστε να ζήσουν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

— Η Δ)δα Μαρία Ν. Πανάγου βάπτισε στην Αμερική το κοριτσάκι των Περικλή και Γιάννας Πανάγου και το ονόμασε Μαρία.

— Ο κ. Χαράλαμπος Σταυρακάκης βάπτισε στην Αθήνα, το κοριτσάκι των Σερραφείμ και Ξένιας Μηχιώτη, το γένος Κ. Κουβελά, και το ονόμασε Ελένη - Ευαγγελία.

Ευχόμαστε να ζήσουν.

ΓΑΜΟΙ

— Η Αικατερίνη Απ. Καραγιάννη και ο Θεόδωρος Κασιώτης παντρεύτηκαν στην Αθήνα.

— Ο Γεώργιος Κ. Λειβαδίτης και η Αικατερίνη Αρβανίτη παντρεύτηκαν στην Αθήνα.

Καλορίζικοι.

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Πέθανε και κηδεύτηκε στην Μαγούλα Ελευσίνος, ο Γεώργιος Καραμανίδης (Καραμονέβας) ετών 59.

— Πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στην Πάτρα ο Κωνσταντίνος Σβούκας, ετών 85.

— Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αμερική η Ειρήνη χήρα Κ. Μάρρου, ετών 80.

Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους των.

ΔΩΡΕΕΣ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

— Ο κ. Δημήτριος Ντούζος επήλθε τη συμπλήρωση έτους από τον θάνατο της αγαπημένης του συζύγου ΜΑΡΙΑΣ, προσέφερε στο Σύλλογο δρχ. 10.000 εις μνήμην της.

— Η κ. Αικατερίνη Κωστοπούλου προσέφερε επίσης εις μνήμην της αγαπημένης της αδελφής ΜΑΡΙΑΣ Δ. ΝΤΟΥΖΟΥ, το γένος Ιωάννου Κ. Καραγιάννη, στο Σύλλογο εκατό (100) δολάρια.

— Η κ. Γιώτα Εσκεδερλή - Σβούκα προσέφερε στο Σύλλογο εις μνήμην του πατέρα της ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΒΟΥΚΑ, δρχ. 10.000.

— Οι κ.κ. Ανδρέας και Φωφώ Σούζα (Ι. Κωτσάλου) προσέφερε στο Σύλλογο εις μνήμην του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΑΝΤΗ, δρχ. 5.000.

— Επίσης ο κ. Σπύρος Πλάκας εις μνήμην του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΑΝΤΗ προσέφερε στον Σύλλογο δρχ. 3.000.

— Η κ. Γεωργία Ν. Παπανικολάου εις μνήμην του συζύγου της ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, προσέφερε στον Σύλλογο δρχ. 10.000.

— Η κ. Ασήμω Τριανταφύλλου (το γένος Ράμμου) εις μνήμην της ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ (Βλάχου) προσέφερε στον Σύλλογο 20 δολάρια.

— Ο κ. Κωνσταντίνος Μάντης εις μνήμην του εξαδέλφου του ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΙΔΗ (Καραμονέβας) προσέφερε στον

Κουωνικά

Σύλλογο δρχ. 3.000.

— Ο κ. Ιωάννης Σεβούκας προσέφερε στον Σύλλογο, εις μνήμην Στεφάνου Μάντη δρχ. 10.000.

— Ο κ. Κων)νος Μάντης προσέφερε στο Σύλλογο εις μνήμην του Κων)νου Σβούκα δρχ. 3.000

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΜΑΣ

— Ο Ιωάννης Δ. Παπακώστας δρχ. 1.000.

— Η Μαγδαληνή Ε. Βλάχου δρχ. 2.000.

— Η Τασία Κ. Παπουτσή δρχ. 1.000.

— Η Κούλα Κουρμπέλη (το γένος Κ. Λάππα) δρχ. 5.000.

— Ο Κώστας Στ. Μασγάλας δρχ. 1.000.

— Βασιλική Αθ. Σβούκα δρχ. 3.000.

— Ιωάννης Μαστροκώστας δρχ. 1.000.

— Σπύρος Παπασταμούλης δρχ. 1.000.

Απο την Αμερική

— Η Αννέτα Ι. Καραγιάννη 20 δολάρια.

— Η Βασιλική Στεργίου (το γένος Ράμμου) 10 δολάρια.

— Ο Γεώργιος και η Μαρία Πανάγου 40 δολάρια.

— Ο Περικλής και η Γιάννα Πανάγου 40 δολάρια.

— Η Βασιλική Κατσαούνη (το γένος Θ. Μπαλαφούτα) 40 δολάρια.

— Η Βίβια Κ. Μάλλιου 10 δολάρια.

— Η Όλγα Ράμμου του Δ. 10 δολάρια.

— Η Ευγενία Απ. Καραγιάννη δρχ. 2.000.

ΔΩΡΕΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

Ο κ. Αλέκος Γ. Φλώρος δώρισε για τη βιβλιοθήκη του Συλλόγου μας 14 διάφορα βιβλία (Λαογραφικού, Αρχαιολογικού, Θρησκευτικού, κλπ. περιεχομένου).

Τον ευχαριστούμε θερμά.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

— Ο κ. Ιωάννης Κ. Σβούκας προσέφερε στον Ι. Ναό του χωριού μας για τα έργα αυτού δρχ. 50.000, εις μνήμην του πατέρα του Κων)νου Σβούκα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ο κ. Δημήτριος Ντούζος, μόλις επανήλθε εκ του διμήνου εις Αμερικήν ταξιδίου του, ευχαριστεί όλους τους εκεί συγγενείς, φίλους, συγχωριανούς για την προς αυτόν αγάπη τους και τη θερμή φιλοξενία τους. Τους εύχεται ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ.

— Τους φίλους κι όλους τους χωριανούς, είτε βρίσκονται στην Ελλάδα, είτε στο εξωτερικό, που με κάθε τρόπο έδειξαν τη συμπάθεια και την αγάπη τους και μου συμπαροστάθηκαν στις δύσκολες στιγμές λόγω του ατυχήματός μου, ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου. Ανδρέας Ι. Καρανδρίκας

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΜΟΙ

Παρουσιάστηκαν να υπηρετήσουν τη στρατιωτική τους θητεία οι:

— Γεώργιος Ι. Λειβαδίτης και — Χρήστος Ν. Ξύκης (το γένος Ζωής Παπαχρήστου).

— Ο Ιωάννης Σ. Χολέβας παρουσιάστηκε στην Αεροπορία.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

— Ο Κων)νος Αθ. Σγάγιας έχει επιτύχει και φοιτά στη Νομική Σχολή Κομοτηνής.

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Η Μαρία Χατζηνικολάου, 14 ετών (το γένος Δ. Ντούζου) μετέβη στο Λονδίνο στις 3 Νοεμβρίου 1989 και έδωσε εξετάσεις στη Βασιλική Ακαδημία Χορού της MARGOT - FONTEYN για το δίπλωμα ELEMENTERY και Αρίστευσε.

Η επιτυχία είναι μεγάλη, γιατί ο διαγωνισμός έγινε με Αγγλίδες χορεύτριες πεπειραμένες στο χορό.

Έτσι μπορεί τώρα με το δίπλωμα αυτό να διδάσκει μπαλέτο σε μικρά παιδιά ή να ακολουθήσει το επάγγελμα της χορεύτριας κλασικού χορού στην Ακαδημία του Λονδίνου.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

— Η Αικατερίνη Κ. Μασγάλα διορίστηκε ιατρός στο Περιφερειακό Αγροτικό Ιατρείο Κλαψίου Ευρυτανίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

— ΠΡΟΣΛΗΨΗ: Η Χρυσή Πατερέκα του Κωνσταντίνου, καθηγήτρια της Γαλλικής, προσελήφθη ως τοιαύτη παρά τω Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

— Η Σούλα Χαρ. Καραμανίδη, πήρε το πτυχίο της Α.Σ.Ο.Ε.

— Η Βίκη Ιωάννου Μάλλιου είναι επιτυχούσα Μεταπτυχιακή υπότροφος του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών, και θα μεταβεί στην Αμερική στο Πανεπιστήμιο «PENNSYLVANIA» για τις μεταπτυχιακές σπουδές.

Θερμά συγχαρητήρια.

ΕΝΤΡΗΑ

ΠΟΥ ΠΗΡΑΜΕ

— «Τα Νέα της Ο.Ρ.Ε.»
— «Τα Νέα της Ρούμελης»
— «Αγιοδημητριάτικα Νέα»
— «Περδικακιώτικα Νέα»
— «Εύρυτος Δομνίστας»
— «Θαυμακός - Θαυμακιωτών»

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

«ΝΕΧΩΡΙΤΗ»

ΑΠΟ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

— Καλαθά Ι. Αριστείδη
— Αγγελουπούλου Δ. Καίτης
— Κιούκη Γ. Ευτυχίας
— Παπαλέξη Κ. Πατράκλου
— Ντόβα Φωτεινής
— Κριτσόβα Ν. Αθανασίας
— Βλάχου Ι. Ευθυμίου
— Γαζή Θ. Βασιλική.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

SKEPARNIAS LEON NICK.
PLAKAS CEOR. ANT.
BARAKOS E. CEOR.
HARMANZIS COSTAS NIC.
PAPOUTSIS AND VAS.
MALLIOS CHR. JOAN.

ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Κόσμος στο χωριό και Καλοκαίρι και πανηγύρι και χορός χέρι με χέρι. Δημοτικά τραγούδια αντιλαλούν για κάτι απ' τα παλιά όλοι μιλούν.

Κόσμος στο χωριό, Αύγουστο μήνα κι όλοι μαζί θυμούνται όλα εκείνα τα περασμένα χρόνια, τα παλιά τους τα ξεχασμένα τα απλά τα όνειρά τους.

Κόσμος στο χωριό πού 'γινε πόλη με νέο κόσμο, με παιδιά..., συγγενολόι, με συναντήσεις, χαιρετούρες και εκπλήξεις παρακαλούν οι γέροντες «χαρά μη λήξεις».

Κόσμος στο χωριό για λίγες μέρες κι οι φωνές τους αγκαλιάζουν τους αιθέρες. Μα όπου νάναι θα ξανάρθει η χειμωνιά σαν χελιδόνια θα ζητήσουν τὰ ζεστά.

Κόσμος στο χωριό..., ίσως του χρόνου σε λίγο θάρθει ο χιονιάς με σκηνές τρόμου. Όμως θα μείνουν εκεί πίσω αρκετοί.

Για το χωριό, για να μπορεί να λείει πως «ΖΕΙ»!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΕΦ. ΜΑΝΤΗΣ

☆☆☆

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τούτ' ή γης —κυρά Γιώργαινα
τούτ' ή γης πού τήν πατούμε.

Τούτ' ή γης πού τήν πατούμε
ολοι μέσα θέ νά μπορούμε.
Τούτ' ή γης με τὰ χορτάρια
τρώει νιές καί παλληκάρια.
Τούτ' ή γης θά φάει κι έσένα
με τ' άφρύδια τὰ γραμμένα.
(τσάμικο)

Δ. Φ.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ «ΝΕΧΩΡΙΤΗ»

Προς Σύλλογο
Νεοχωριτών - Ναυπακτίας
Βύρωνα, Αθήνα.

Αγαπητέ μου «Νεχωρίτη»

Με τις αναπτυξιακές πολιτιστικές σου προσπάθειες, με το τοπικιστικό, αγωνιστικό, ενδιαφέρον των συγγραφέων σου, με τις αυθεντικές αφηγήσεις τους, με τις σκέψεις, απόψεις, προτάσεις και την δραστηριότητα του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου σου προσπαθείς να είσαι αντικειμενικός, χωρίς να ανήκεις σε κομματικούς σχηματισμούς.

Καταβάλλεις τράνες προσπάθειες να συνδράσεις την πνευματική ποικιλία, την εידησεογραφία, την ενημέρωση των Νεοχωριτών φτιάχνοντας ριοφύδια επικοινωνίας πέρα απ' τα πέλαγα κι απ' τους ωκεανούς των ξενητενμένων παιδιών σου.

Δέξον σε παρακαλώ τα θερμά συγχαρητήρια και με ενχές, μακροχρόνια και όπως συνεχισθεί η έκδοσή του.

Αγαπητοί μου συμπατριώτες της Συντακτικής Επιτροπής, δραθενθείς, με το Α' Βραβείο κατά τον διαγωνισμό του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας στον πεζό λόγο, εις μνήμην του ναυτικού λογοτέχνη συγγραφέα «Νίκου Καθβαδία», εξέδωσα σε βιβλίο το μικρό αυτό πόνημά μου, αναφερόμενο στη ζωή μου στη θάλασσα, με τον τίτλο: «ΕΝΑΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ... ΘΥΜΑΤΑΙ». Παρακαλώ ας πιάσει μια άκρη

ραφιού στην βιβλιοθήκη σας.

Σας ευχαριστώ.

Με ξεχωριστή τιμή
ΑΡ. ΧΡ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
Πρόεδρος του Συλλόγου

Τον ευχαριστούμε για τα καλά του λόγια, για τον «ΝΕΧΩΡΙΤΗ», ως επίσης και για την δωρεά του βιβλίου του.

Ενχόμεθα και στο δικό του Σύλλογο καλή πρόοδο.

Το Δ.Σ. των Νεοχωριτών.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΕΣ

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ Δ.Σ.

☞ Συνέχεια από την σελ. 1

λευση του Συλλόγου μας.

3) Στις 11 Φεβρουαρίου 1990 θα πραγματοποιηθεί ο ετήσιος αποκριάτικος χορός των νέων στην αίθουσα του Συλλόγου.

4) Στις 10 Μαρτίου 1990 θα γίνει ο ετήσιος χορός του Συλλόγου μας στην κοσμική ταβέρνα «ΤΟ ΧΩΡΙΟ», οδός Ζηνοδότου 2, Παγκράτι.

Για όλες τις ανωτέρω εκδηλώσεις θα σταλεί και σχετική πρόσκληση.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Το βιβλιοπωλείο του κ. Δημητρίου Σπ. Καραδήμα έχει ανοίξει και λειτουργεί, οδός Θεμιστοκλέους 23-25, 1ος όροφος, τηλ. 36.32.378, και όχι Ακαδημίας 23-25, που είχε από λάθος δημοσιευθεί στο προηγούμενο φύλλο.

Συνέχεια από την σελ. 1

Δελτίο, άλλ' έξελίχθηκε σε μια τοπική έφημερίδα με πλούσια, ποικίλη και ένδιαφέρουσα ύλη: Κύρια άρθρα ως παροτρύνσεις ή αναγγελίες ή αναφερόμενα σε καίρια ζητήματα του Συλλόγου και του χωριού. Ειδησεογραφία καλύπτουσα τις τρέχουσες δραστηριότητες του Συλλόγου (και του αδελφού Συλλόγου 'Αμερικής), της Κοινότητας, της 'Εκκλησίας, του σχολείου, αλλά και σπουδαίες έκτακτες έκδηλώσεις, πολιτιστικές και άλλες. 'Επικάιρα άρθρα. Κοινωνική ζωή (ληξιαρχική κίνηση, νεκρολογίες κ.λπ.). Λογοτεχνικές σελίδες (ποιήματα, διηγήματα, θύμησης, έκδρομικές και ταξιδιωτικές έντυπώσεις). Λαογραφικές αναμνήσεις. 'Ιστορικές και λαογραφικές έπιφυλλίδες. 'Ανέκδοτα, σημειώματα και σχόλια, βιβλιοκρισίες.

'Αρκετοί είναι οι μιās κάποιας ηλικίας Νεχωρίτες που γράφουν στην έφημερίδα μας. Δικαιολογημένη ή άπουσία της σπουδάζουσας νεολαίας και του μαθητόκοσμου. Οί σπουδές τους, τὰ μαθήματά τους, δὲν αφήνουν περιθώρια για δημοσιογραφικές... ένασχολήσεις.

«Ο Νεχωρίτης» παγιώθηκε πια ως θασική δραστηριότητα του Συλλόγου. Καί είναι ευπρόσδεκτος από κάθε Νεχωρίτη και φίλο του Νεχωριού. Οί προαιρετικές κατ' έτος εισφορές θεβαιώνουν του λόγου το αληθές. "Όσοι, εὐάριθμοι εὐτυχῶς, δὲν τὸν ἔρρισκουν τῆς ἀρεσιᾶς τους καί τῆς περπατησιᾶς τους καί τὸν θέλουν γραμμένο στὰ γούστα τους (καί στή μεγάλη ιδέα τους για «τοὺς ἐνδόξους ἡμῶν προ-

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ «ΝΕΧΩΡΙΤΗ», (όψεις και απόψεις)

γόνους!») κρίνουν καί κατακρίνουν ὑποκειμενικά καί ἐγωιστικά καί, συνεπῶς, ἄδικα.

'Αλλ' «Ο Νεχωρίτης» ἔχει μέλλον. Καί θὰ συνεχίσει, Θεοῦ θέλοντος, τὴν ἀνοδική πορεία του, συνεχῶς βελτιούμενος.

3.— Διαπιστώσεις καί προτάσεις:

α) 'Η ἀρχική δὴλωση ὅτι τὸ Δελτίο θὰ ἐκδίδεται «κατὰ τρίμηνον» δὲν τηρήθηκε. 'Η ἀτακτη καί κατ' ἀραιὰ χρονικά διαστήματα ἐκδοση (ποὺ κάποτε ἔφτασε τὸ πεντάμηνο) δὲ λογίζεται ἐνημέρωση. Προτείνω, λοιπόν, νὰ ἐκδίδεται καί νὰ κυκλοφορεῖ τακτικῶς καί ἀνελλιπῶς κατὰ τρίμηνο (Μάρτιο, 'Ιούνιο, Σεπτέμβριο, Δεκέμβριο), τετρασέλιδος τουλάχιστον, ἢ καί πολυσέλιδος, ἐφόσον ὑπάρχει ἐπικαιρὴ ὕλη, ὥστε τὰ νεχωρίτικα νὰ μαθαίνονται μέσα σ' εὐλόγο χρονικὸ διάστημα καί οἱ χωριανοὶ τῆς διασπορᾶς νὰ ἐνημερώνονται ἔγκαιρα.

β) Τὸ ἀναγραφόμενο «ἔτος» σὲ κάθε φύλλο δὲν ἀντιστοιχεῖ, ὅπως θὰ 'πρεπε, πρὸς τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος ἐκδόσεως καί κυκλοφορίας. "Ας γίνεῖ ἡ σχετικὴ διόρθωση ὥστε στὸ ἐπόμενο ἡμερολογιακὸ ἔτος 1990 νὰ 'χουμε «Ἔτος 17ο καί ἐφεξῆς νὰ συμφωνεῖ ὁ ἀριθμὸς ἔτους τοῦ φύλλου πρὸς τὰ πραγματικὰ ἡμερολογιακά ἔτη ἐκδόσεως καί κυκλοφορίας τῆς ἐφημερίδας.

γ) 'Εχὼ τὴ γνώμη πὼς ἡ πρὸς δημοσίευση ὕλη πρέπει νὰ θεωρεῖται ἀπὸ μία συντακτικὴ ἐπιτροπή, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια θέλουν νὰ εἶναι ἐξ ὀλοκληροῦ ὑπεύθυνα καί ὑπόλογα, ἄς δείξουν περισσότερη προσοχή καί προθυμία τόσο γιὰ τὴ συγκέντρωση καί κατὰταξη τῆς ὕλης, ὅσο καί γιὰ τὴν ἐκτύπωση καί διεκπεραίωση τῶν φύλλων. Καί νὰ 'χουν ὑπόψη τους, ὅσοι φιλοδοξοῦν νὰ διοικήσουν τὸ Σύλλογο, ὅτι στὰ καθήκοντά τους περιλαμβάνεται καί ἡ ἐκδοση τῆς ἐφημερίδας.

δ) 'Ὡς τώρα ἔλειπε ἀπὸ τὸ «Νεχωρίτη» ὅτι, θὰ λέγαμε ΟΥΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΥΕΙΣ, δηλαδή ἓνα μόνιμο δίστηλο, στὸ ὁποῖο τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο ἢ ἄλλος ἐπώνυμος, θὰ σχολίαζε, εὐπρεπῶς καί με μέτρο, τὰ καλῶς ἔχοντα, ἀλλὰ καί τὰ κακῶς κείμενα τοῦ τόπου μας. Κατανοῶ τὴ λεπτὴ θέση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀλλὰ πρέπει κάποτε νὰ συνηθίσουμε σὲ μιὰ δημοκρατικότερη συμπεριφορὰ καί ν' ἀκοῦμε, ἔστω στενοχωρημένοι καί κακοφρανισμένοι, μιὰ καλόπιστη κριτική, μιὰ καλοπροαίρετη ὑπόδειξη, μιὰ καλὴ συμβουλή. 'Ο ἐξωραϊσμὸς τῶν πάντων καί ἡ ἐπαίνολογία ἀγιολογικὸν τύπου, μόνιμη ἀδυναμία τοῦ «Νεχωρίτη», καὶ ἂν δὲ ζημιώνει, «εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ».

ε) Γλώσσα τοῦ «Νεχωρίτη» εἶναι κατὰ κανόνα ἡ Δημοτική. Χρειάζεται ὅμως κάποια προσπάθεια γιὰ μιὰ γλωσσικὴν ὁμοιομορφία τουλάχιστον στὰ ὅσα γράφει, ἢ ὑποτίθεται πὼς γράφει, τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο (κύριο ἄρθρο, εἰδήσεις, ἀνακοινώσεις, κοινωνικά κ.λπ.). Γιὰ τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα δὲν τίθεται θέμα. 'Ο ὑπογραφόμενος καί ὑπόλογος.

στ) 'Η κατὰταξη τῆς ὕλης δὲν εἶναι πάντοτε ἡ ἐνδεεγμένη. Στὴν πρώτη σελίδα πρέπει νὰ καταχωρίζονται τὸ κύριο ἄρθρο, ἂν ὑπάρχει, καί ἡ ἐπικαιρότητα (νέα, δραστηριότητες, ἐνδιαφέρουσες ἀνακοινώσεις ἢ πληροφορίες) καί ὄχι, καθὼς συχνὰ συνέβη, κοινωνικά καί ὑπηρεσιακά καί ἀνέκδοτα καί βιβλιοκρισίες. Στὴ δευτέρη σελίδα καλῶς μπαίνουν τὰ «κοινωνικά» (ληξιαρχικὴ κίνηση, ὑπηρεσιακές μεταβολές, προσωπικές ἐπιτυχίες, συνδρομές, νεκρολογίες, εὐχαριστήρια). Διαφημῆσεις δὲν πρέπει νὰ μπαίνουν.

ζ) Οἱ ἐπιφυλλίδες (ιστορικές, λαογραφικές, λογοτεχνικές, ἄλλες) εἶναι ἀπαραίτητες. 'Εφημερίδα τοπική, δηλ. με περιορισμένο χῶρο κυκλοφορίας, δὲν κρατιέται μόνο με τὴν ειδησεογραφία καί τὴν ἐπικαιρότητα (λ.χ. πὼς περάσαμε τὸ Πάσχα, τὸ Πανηγύρι).

η) Στὴν εἰκονογράφηση ὑστερεῖ καταφανῶς «Ο Νεχωρίτης». Φωτογραφίες - μοῦτες. Καλύτερα νὰ λείψουν, ἂν δὲν ὑπάρχει τρόπος καθαρότητάς των. "Ὅπως περιττὰ τὰ

κάρτ ποστὰλ με τὴ Γέννηση καί τὴν 'Ανάσταση φ. 31, 39, ἀντιπαράδοσιακὸς καί κακὸς γουστός ὁ Σαντακλὸς φ. 38.

θ) Τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, ἡ ποιότητα τοῦ χαρτιοῦ, ἄς μείνουν ὡς ἔχουν.

ι) 'Η ἐκτύπωση εἶναι γενικῶς λίαν ἱκανοποιητική. Τὰ ὁ-

ποια μικροπαροράματα κατὰ τὴ διόρθωση ἢ τὴ στοιχειοθέτηση καί μάλιστα σὲ διαλεκτικά (στὸ ρουμελιώτικο ἰδιῶμα) κείμενα, εἶναι συγχωρημένα. 'Εφημερίδα τυπώνεται, δὲν τυπώνεται Εὐαγγέλιο, ὅπου δὲν ἐπιτρέπεται «ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία» νὰ προστεθεῖ ἢ νὰ παραλειφθεῖ. Καί πρέπει ν' ἀπονεύουμε τὸ δίκαιον ἔπαινο στὸν τυπογράφο κ. Χουλιαρὰ γιὰ τὴν εὐσυνείδητη καί ἐπιμελημένη ἐργασία του.

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΟΥ «ΝΕΧΩΡΙΤΗ»

A'	1	4	Αθήνα 15.7.1964
—	2	8	30 Μαρτίου 1967
3	3	4	Δεκέμβριος 1976
4	4	4	Μάρτιος 1977
	5	6	Ιούνιος 1977
	6	4	Οκτώβριος 1977
5	7	4	Μάρτιος 1978
	8	4	Ιούλιος 1978
	9	4	Νοέμβριος 1978
	10	4	Μάιος 1979
	11	4	Νοέμβριος 1979
6	12	4	Μάρτιος 1980
	13	4	Ιούνιος 1980
	14	8	Οκτώβριος 1980
7	15	4	Απρίλιος 1981
	16	4	Ιούνιος 1981
	17	6	Οκτώβριος 1981
8	18	4	Μάιος 1982
	19	6	Νοέμβριος 1982
9 (10)	20	4	Απρίλιος 1983
	21	4	Οκτώβριος 1983
10 (11)	22	4	Απρίλιος 1984
	23	4	Ιούλιος 1984
	24	4	Νοέμβριος 1984
11 (12)	25	6	Ιανουάριος 1985
	26	4	Μάιος 1985
	27	4	Οκτώβριος 1985
12 (13)	28	4	Μάρτιος 1986
	29	6	Ιούνιος 1986
	30	6	Σεπτέμβριος 1986
	31	4	Δεκέμβριος 1986
(14)	32	6	Απρίλιος 1987
	33	4	Ιούλιος 1987
	34	4	Νοέμβριος 1987
13 (15)	35	4	Μάιος 1988
	36	6	Ιούνιος 1988
	37	8	Οκτώβριος 1988
14 (16)	38	8	Ιανουάριος 1989
15	39	4	Απρίλιος 1989
	40	4	Ιούλιος 1989
	41	4	Οκτώβριος 1989
16	42	8	Δεκέμβριος 1989

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Συνέχεια από την σελ. 1

σαν και προσκόνησαν τη γέννηση του Σωτήρα, τα πουλιά ξεστάθηκαν στη φωλιά τους, τ' αρνάκια και τα βόδια σκίτησαν από χαρά και οι άγγελοι σκόρπισαν μαρικούς και γλυκούς ήχους στη χαρούμενη ατμόσφαιρα της Βηθλεέμ.

'Ενα «διαμαντογάλαζο» φωτεινό αστέρι εμφανίστηκε πάνω από τη Θεία Φάτνη και φώτισε τα βάθη της σπηλιάς και θάμπωσε με τις υπερφυσικές του ακτίνες τη γύρω περιοχή. Επρόκειτο περί «συνήθους νέου αστέρος, αρισταφούς Ουρανίου υπερλάμποντος».

Την άγια αυτή νύχτα των Χριστουγέννων «γεμάτη θαύματα και σπαρμένη μάγια» θα τη γιορτάσει κι εφέτος ο Χριστιανικός κόσμος της γης. «Σήμερον ο Χριστός εν Βηθλεέμ γεννᾶται εκ παρθένου» σήμερον ο άναρχος άρχεται και ο Λόγος σαρκούται».

Θα σημάνουν οι καμπάνες από τα καμπαναριά των εκκλησιών και θα σκορπίσουν τους γλυκούς ήχους τους σε γη και ουρανὸ και θα χαρίσουν ψυχική χαρά κι ελπίδα σ' όλους τους Χριστιανούς.

Οι χριστουγεννιάτικες καμπάνες εκπέμπουν μηνύματα Βιωής «επὶ γης» ταπεινοφροσύνης και αλέφαντης αγάπης. Αγάπης τέτοιας που συγχωρεῖ ληστὲς και αχάριστους στανανθρώπους μας.

Ὡς γνωστὸν στα αστικά κέντρα τα Χριστουγέννα γιορτάζονται με κοσμικότητες και μοντερνισμούς, ενώ στην ύπαιθρο γιορτάζονται με θρησκευτικότητα και παραδοσιακό χρώμα.

'Όλοι θυμούνται τα Χριστουγέννα του χωριού τους και της Πατρίδας τους. Φυσικά αυτές τις μέρες και η σκέψη των Νεχωριτών θα σκαρφιάσει και θα φωλιάσει στο χωριό και στο παργώνι του πατρικού τους σπιτιού, όπου θέλουν να γιορτάσουν νοερά τα φειτενά Χριστουγέννα, για να ακούσουν από τις παιδικές φωνές του χωριού: «Χριστουγέννα πρωτογέννα, πρώτη γιορτή του Χρόνου...» και «'Αγιος Βασίλης έρχεται, γεννάδης ξημερώνει...». 'Αλλη μια πρωτοχρονιά δεν θα σμίξουν αρκετοί Νεχωρίτες στο χωριό, για να παίξουν τον 'Αη - Βασίλη και να ανταλλάξουν ευχές για τον καινούργιο χρόνο του 1990.

N. M.

Συνέχεια από την σελ. 1

χαιρόμαστε για την παρουσία τους.

Τη φυσιογνωμία και προσωπικότητά του θα προσπαθήσω με τις μικρές μου δυνάμεις, να κάνω γνωστή, όσο το δυνατόν καλύτερα, του αιμνήστου συγχωριανού μας, που είναι Νεχωρίτικη, Επιστημονική, Επαγγελματική και Κοινωνική.

Τον γνώρισα από πολύ κοντά, διότι εργάστηκα στην Ασφαλιστική Εταιρεία «Πατρίδα» όπου ήταν μέτοχος και Διευθυντής, και στην συνέχεια οι στενές σχέσεις μου διετηρήθηκαν μέχρι του θανάτου του, και με αυτές τις προϋποθέσεις, θα προσπαθήσω να τον σκιαγραφήσω.

Γεννήθηκε στο Νεχώρι το έτος 1886, γιος του Δημητρίου και της Αικατερίνης, το γένος Δόη (Παλιάτσα). Πέθανε στην Αθήνα στις 5 Ιουλίου 1968.

Ο πατέρας του υπηρέτησε μόνιμος στο υγειονομικό σώμα του στρατού σαν υπαξιωματικός, και αποστρατεύθηκε ανθυπολοχαγός όπου και εγκαταστάθηκε στο χωριό μας, και με τις ιατρικές γνώσεις του πρόσφερε πολλά στους χωριανούς μας.

Είχε αδελφό τον Ιωάννη Παπανικολάου δάσκαλο του Διδασκαλείου Αθηνών, και υπηρέτησε σαν δάσκαλος στο χωριό από 1904—1908, και κατόπιν εργάστηκε στις Ασφαλιστικές Εταιρείες του αδελφού του Νικολάου.

Ο Νικόλαος Παπανικολάου σπούδασε στο Γυμνάσιο Αμαλιάδος, κοντά στο θείο του Νικόλαο Παπανικολάου που υπηρέτησε εκεί ως ενωμοτάρχης Χωροφυλακής.

Στην συνέχεια ήρθε στην Αθήνα όπου παρακολούθησε και πήρε πτυχίο της Νομικής Σχολής. Κατόπιν μετέβη στην Κωνσταντινούπολη όπου τελείωσε την Ανωτάτη Εμπορική. Για λίγο διάστημα πήγε και στην Ιταλία για σπουδές, αλλά δεν έμεινε, γύρισε και εγκαταστάθηκε στην Κωνσταντινούπολη και ίδρυσε δική του Ασφαλιστική Εταιρεία. Έγινε μέλος του εκεί κομμιτάτου για την απελευθέρωση της Μακεδονίας, υπέπεσε όμως στην αντίληψη των Τούρκων και αναγκάστηκε να φύγει και να εγκατασταθεί στην Αθήνα μέχρι του θανάτου του. Παντρεύτηκε την Κική Γκαϊούρη, το γένος της ιστορικής οικογένειας του Κανάρη.

Μετά τον θάνατο της ανωτέρω παντρεύτηκε την ήδη παρούσα Γεωργία το γένος Δαμίγου, με την οποία απέκτησε διάδοχον, την ήδη Αικατερίνην σύζυγον Αρίστου Παρρή, και η χαρά του υπήρξε μεγάλη όπως μου είχε τονίσει, διότι ήταν μεγάλη και κρυφή επιθυμία του.

Εργάστηκε σαν Διευθυντής και μέτοχος στις Ασφαλιστικές Εταιρείες «ΚΑΛΗ ΠΙΣΤΙΣ» και «ΖΩΗ» του Εμπειρικού, «ΕΘΝΙΚΗ» Ασφαλιστική, «ΠΑΤΡΙΔΑ».

Στην συνέχεια ίδρυσε την Ασφαλιστική «ΠΑΟΙΟΚΤΗΤΑΙ» μετά την «ΑΘΗΝΑ-Ι.ΚΗ» όπου εργάστηκε μέχρι του θανάτου του 5ην Ιουλίου 1968.

Ήταν ο καλύτερος αναλογιστής στην Ελλάδα την εποχή εκείνη. Δική του ήταν η εκπόνηση και μελέτη της λειτουργίας του ΙΚΑ, όμως παρ' όλα αυτά δεν του δόθηκε η Διεύθυνση του ΙΚΑ, όπως η σχετική

Η εκδήλωση εις μνήμην του Νικολάου Παπανικολάου

προκήρυξη προέδλεπε.

Υπήρξε όμως λάτρης του χωριού του και χωριού μας, ονειροπόλος και οραματιστής για την πρόοδο του ΝΕΧΩΡΙΟΥ.

Ήταν μεταξύ των πρώτων που έρριξαν την ιδέα ιδρύσεως του Συλλόγου μας, μαζί με τους αιμνήστους, ιατρών Κωνσταν-

τίνον Φούρλαν, Δημήτριον Παπανικολάου, Κωνσταντίνον Μέμνον και Δημήτριον Ντούζον, ύστερα από ένα θανατηφόρο περιστατικό συγχωριανού μας που συνέβη στην Αθήνα του 1950.

Και η ιδέα έγινε πράξη με την ίδρυση του Συλλόγου με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΩ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ», με έδρα την Αθήνα, και παραρτήματα στην Αμερική, σε επαρχιακές πόλεις στην Ελλάδα και στην ίδια την Κοινότητά μας στο ΝΕΧΩΡΙ.

Η υπογραφή του πρώτου καταστατικού με 20 άρθρα έγινε στην Αθήνα στις 3 Οκτωβρίου 1950, ημέρα Τρίτη και ώρα 8 μ.μ. στο γραφείο της Ασφαλιστικής Εταιρείας «ΠΑΟΙΟΚΤΗΤΑΙ», οδός Σωκράτους 63.

Τα πρώτα ιδρυτικά μέλη που υπέγραψαν το καταστατικό στην ανωτέρω ημερομηνία ήταν οι: Νικόλαος Δ. Παπανικολάου, Κωνσταντίνος Φούρλας, Δημήτριος Ν. Παπανικολάου, Νικόλαος Καραδήμας, Κωνσταντίνος Λάμπας, Απόστολος Κ. Καραγιάννης, Ιωάννης Σγάγιας, Σπυρίδων Κότσαλος, Αλέξιος Κότσαλος και Κωνσταντίνος Κουβελάς. Στην συνέχεια προσυπέγραψαν πριν κατατεθεί στο Πρωτοδικείο για έγκριση, ως ιδρυτικά μέλη και οι Κωνσταντίνος Μέμμος, Δημήτριος Ντούζος, Γεώργιος Ντούζος, Ιωάννης Λάμπας (ιατρός και Δήμαρχος Παλαιού Φαλήρου), Απόστολος Σγάγιας, Χρήστος Αλπογιάννης, Θεόδωρος Τυροσβούτης, Δημήτριος Μπουραζέρης, Στέφανος Κ. Λάμπας.

Μετά την έγκριση του Καταστατικού συνήλθε η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου, όπου έγινε η εκλογή του πρώτου Διοικητικού Συμβουλίου, το οποίο συνήλθε σε συνεδρίαση στις 22 Απριλίου 1951 και εξέλεξε Πρόεδρον τον Νικόλαον Παπανικολάου, ως πρώτον Πρόεδρον.

Εχρημάτισε Πρόεδρος 6 φορές, το 1951, το 1952, το 1953, το 1954, το 1956 και το 1958.

Η προσφορά του στον Σύλλογο υπήρξε πάρα πολύ μεγάλη. Καθημερινά ησχολείτο με την πρόοδο του Συλλόγου. Αν ανατρέξει κανείς στο αρχείο του

Συλλόγου, από τα υπάρχοντα χειρόγραφα θα δει κανείς με τί πάθος αγάπησε τον Σύλλογο, και εργάστηκε για την πρόδο του και μάλιστα σε μια ηλικία που μπορούσε να ξεκουράζεται, και με μέσα επικοινωνίας με τα μέλη πολύ δύσκολα, αλλά χάρη στην θέλησή του συνέχισε το έργο του Συλλόγου.

Σ' αυτό τον βοηθούσε και ο εξάδελφός του Δημήτριος Ν. Παπανικολάου, ο οποίος υπήρξε και ο πρώτος Γενικός Γραμματέας του Διοικητικού Συμβουλίου, και η προσφορά του ήταν μεγάλη, και επί τη ευκαιρία την επιστημαίνω.

Εκφράζω δε και μία προσωπική ευχή, που πιστεύω ότι είναι και ευχή όλων μας. Οι σημερινοί νέοι του Συλλόγου μας ως παραδειγματισθούν από την προσφορά εκείνων που ίδρυσαν τον Σύλλογο και έκαναν αγώνα να διατηρηθεί, και ως προσπαθήσουν και αυτοί να γράψουν μια ιστορία τους, προσφέροντας για να διατηρηθεί ο Σύλλογος.

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Και η προσφορά του Νικολάου Παπανικολάου προς το χωριό υπήρξε μεγάλη.

Υπήρξε ο πρώτος οραματιστής για να συνδεθεί με το οδικό δίκτυο και το χωριό μας.

Βλέποντας το 1929 ότι οι Κρικελιώτες και οι Δομνιστιάνοι ξεκινάνε από τις Ράχες Τυμφορητού με τα τσαπιά για να φτιάσουν τον δρόμο, ενθουσιάζεται, βλέποντας ότι εκείνο που είχε οραματισθεί άρχισε να πραγματοποιείται. Προσφέρει στον έρανο των ανωτέρω 10.000 δραχμές, ποσό πολύ μεγάλο για την εποχή εκείνη.

Και όταν πλέον αυτός ο δρόμος τελειώνει, ενώγοντας τις Ράχες Τυμφορητού με τη Δομνίστα, αρχίζει ενέργειες να ενώσει τη Δομνίστα με το Νεχώρι.

Ενεργεί έρανον μεταξύ των χωριανών, με τη βοήθεια του ιατρού Βασιλείου Κολατσώνη και το 1950 φθάνει στον Ψηλό Σταυρό.

Και τότε ρίχνει όλες του τις δυνάμεις να γίνει και να φθάσει στο χωριό μας.

Ακούραστος και με αγωνία ενεργεί, ενισχύει τον αγώνα για το έργο αυτό. Μαζί του κοντά και ο κ. Αλέκος Φλώρος, που μαζί και χωριστά ο καθένας επισκέπτονται, Υπουργούς, Δημόσιες Υπηρεσίες, Πολιτικούς και ζητούν βοήθεια.

Από το χωριό βοηθός στην προσπάθεια αυτή ο δάσκαλος Χρήστος Παπανικολάου.

Να τί έγραφε στον δάσκαλο στις 28 Νοεμβρίου 1950: «Ανέλαβα μεγάλο θάρος που απαιτεί αδιάκοπα τρεχάματα, το πήρα όμως απόφαση, να αφιερώσω όλες μου τις δυνάμεις για το χωριό μου, να το έχουν παράδειγμα και να μην λογαριάζουν οι νεότεροι, ούτε κόπους, ούτε χρήματα δια το κοινόν καλόν».

Αλήθεια πόση ανωτερότητα να θέλει κανείς τον εαυτό του εις την εξυπηρέτηση του συνόλου.

Στην συνέχεια γράφει στους Νεχωρίτες της Αμερικής και αυτοί ανταποκρινόμενοι στέλνουν τα πρώτα 800 δολάρια,

και μισθώνεται μία μπουλντόζα και μετά ακολουθεί άλλη αποστολή από την Αμερική 22.000 δολλαρίων.

Και ύστερα από αγώνα 2½ ετών ο δρόμος τελειώνει και φθάνει στο χωριό.

Εδώ, με την ευκαιρία πρέπει να μνημονεύσουμε και την προσφορά των χωριανών, ακόμη και τα μικρά παιδιά βοηθήσανε. Διότι οι χωριανοί πρόσφεραν πάρα πολλά ημερομίσθια με προσωπική εργασία, και δούλεψαν σκληρά και με στερήσεις, αφού κοιμόντουσαν ημέρες ολόκληρες στο ύπαιθρο, μέσα στα έλατα.

Και κοντά του δέβαια ο αείμνηστος δάσκαλος Χρήστος Παπανικολάου, οδηγός και επιμελητής για να τελειώσει το έργο.

Και εδώ πρέπει να τονίσω πάλι ότι ο αείμνηστος Νικόλαος Παπανικολάου έχει αφήσει στο αρχείο του Συλλόγου πάρα πολλά έγγραφα που απευθύνονται σε κάθε κατεύθυνση που θα μπορούσε να βοηθήσει το έργο.

Επίσης ο αείμνηστος δάσκαλος Χρήστος Παπανικολάου έχει αφήσει ολόκληρο φάκελο, με επιστολές, έγγραφα και άλλα στοιχεία που φανερώνουν πώς έγινε το έργο, αλλά και πώς διαχειρίστηκε τα χρήματα των συγχωριανών μας από την Αμερική για το έργο αυτό, αλλά και γι' άλλα έργα.

Και όταν το έργο τελείωσε το 1952 ο ίδιος με μια ομάδα Νεχωριτών παίρνουν ένα αυτοκίνητο και μια ελληνική σημαία και αναχωρούν από την Αθήνα για το χωριό, για να παραστούν στα εγκαίνια του δρόμου, που έγινε στις 25 Μαΐου 1952. Δυστυχώς όμως δεν κατορθώνουν να φθάσουν στο χωριό και να παραστούν στα εγκαίνια λόγω καιρικών συνθηκών που επικρατούσαν από τις Ράχες Τυμφορητού και μετά. Και έτσι πραγματοποιήθηκε η επιθυμία του που πριν 23 χρόνια είχε ονειρευτεί.

Επίσης ήταν και μακρινός κυνηγός, άριστος σκοπευτής και ορειβάτης. Πολλοί χωριανοί όπως ο Καλαθογιάννης, ο Χρήστος Παπανικολάου, ο Αριστείδης Μέμμος μας μιλούσαν τακτικά για το πάθος που είχε για το κυνήγι, όπως και τώρα ακόμη μας διηγείται τακτικά και ο Βασίλειος Φούρλας.

Το χωριό το επισκεπτόταν τακτικά και μάλιστα προ του 1940, που ήταν δύσκολη η μετάβαση και μάλιστα με μούλα-ρια από Δομνίστα, Παλνέχωρο, και την δύσβατη σπηλιά. Και όμως η αγάπη για το χωριό υπερπηδούσε αυτά τα εμπόδια.

Αυτός ήταν ο αείμνηστος Νικόλαος Παπανικολάου, εξαίρετος Επιστήμονας, λάτρης του χωριού, τολμηρός, ακαταπρόλητος σε εργασία, για το καλό του χωριού, και το ονειροπολούσε

με δρόμους, θρύες, γλάστρες, δειροφύτευση και άλλα έργα.

Αυτά τα λίγα στη μνήμη του, αγαπητοί συγχωριανοί, κατόρθωσα να συγκεντρώσω, και να σας τα προβάλλω με τις μικρές μου δυνάμεις.

Αιωνία του η μνήμη.

Σας ευχαριστώ εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου για την προσέλευσίν σας.

Εάν θέλει κανείς να μιλήσει και ακόμη να προσθέσει ή να διορθώσει κανένα στοιχείο δικό μου, παρακαλώ να πάρει τον λόγο.

Στην συνέχεια πήρε τον λόγο ο κ. Αλέκος Φλώρος, ο οποίος είπε:

Θερμότατα συγχαρητήρια στο Διοικητικό Συμβούλιο για την πρωτοβουλία αυτή.

Έπρεπε να τιμηθεί ο Νικόλαος Παπανικολάου για την προσφορά του που ήταν πολύ μεγάλη για το χωριό.

Συνεργάστηκα μαζί του, και πράγματι διέπιστωσα ότι αγαπούσε το χωριό και πάντοτε μιλούσε γι' αυτό με ενδιαφέρον.

Επαναλαμβάνω, σκιαγραφήσατε το πρόσωπο του Παπανικολάου έτσι, που δεν επιδέχεται καμμία προσθήκη.

Έπειτα πήρε τον λόγο ο κ. Παύλος Βλάχος, ο οποίος είπε τα εξής:

Εγώ θα ήθελα να πω, ότι αυτό που μου έκανε εντύπωση, όταν ακόμη ήμουν φοιτητής, το πάθος που τον διέκρινε για το χωριό και οι οραματισμοί που είχε, τόσο που εμείς αμφιβάλαμε, γιατί είχαμε νωπές τις δυσκολίες πραγματοποίησής του έργου σύνδεσης του δρόμου με Δομνίστα, όσο και με τον δρόμο προς τα κάτω.

Αυτό το έργο το έδλεπε, όχι μόνον σαν μέσον σύνδεσης του χωριού, αλλά και σαν μέσον αξιοποίησης της γτόπιας παραγωγής για να μείνει ο κόσμος στο χωριό. Γιατί νόμιζε ότι υπήρχε μέλλον στο χωριό, αλλά και με την εντύπωση ότι ο δρόμος θα διευκόλυνε την διακίνηση προϊόντων. Ήταν η εποχή του 1950 που υπήρχε κόσμος στο χωριό, γι' αυτό το συζητούσε με πάθος το έργο αυτό.

Μου έκανε δε εντύπωση που είχε έρθει στο χωριό μία ή δύο φορές, δεν έχει σημασία, και η κόρη του ήταν πολύ μικρή ακόμη και είχε παρουσιάσει μια μικρή αδιαθεσία, και παρ' όλα όσα το υπελόγιζε ότι μπορεί να της συμβεί αυτό, διότι το χωριό ήταν απομονωμένο, δεν είχε γιατρό, δεν είχε συγχωριανιά, εν τούτοις το πάθος του και η αγάπη για το χωριό, τον έκανε να έρθει μ' ένα μικρό παιδί.

Αυτό θα ήθελα να πω ότι το πάθος του για το χωριό, ήταν πολύ μεγάλο, και μάλιστα όταν δεν έζησε πάρα πολύ στο χωριό, από άλλους που έζησαν και μεγάλωσαν εκεί.

Αυτά ήθελα απλώς να τονίσω.

Μετά το τέλος των ομιλιών επακολούθησε δεξίωση προς τους προσκεκλημένους.

ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΕ ΝΕΧΩΡΙΤΗ

“Όπου κι αν βρίσκεσαι, μὴν ξεχνᾶς τὸ Χωριό μας.

Βοήθησέ το ὅσο μπορείς κι ὅταν μπορείς, γιὰ νὰ τὸ

βρεῖς καλύτερο σὺν Ξεναπᾶς.

ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΙ ΝΕΧΩΡΙΤΕΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(ΜΙΚΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ)

Το 1951 αποτέλεσε αφετηγία νεώτερον ξενητεμόν πολλών Νεχωριτών στην Αμερική. Πρόκειται για την νεώτερη ομαδική μετανάστευση των χωριανών μας μεταξὺ των ετών 1951-1956.

Ήταν δύσκολοι καιροὶ γιὰ την Πατρίδα μας και το χωριό μας. Ἐπρεπε να αναζητήσουν καλύτερη ζωή, να φύγουν από τη μιζέρια και τους παιδεμόδες του χωριού. Ήταν τότε μια πύλη ἐξόδου προς την ἐλπίδα ευδοκίμησης.

Ο αείμνηστος Δάσκαλος και μερικά τότε Γυμνασιόπαιδα ετοίμασαν τα απαιτούμενα χαρτιά, που ἤθελε το Αμερικάνικο Προξενείο, μετά την πρόσκληση που ἐκάναν εγκατάστατοι Νεχωριτες της Αμερικής.

Ακολούθησε η διαδικασία μαρτυρικών ἐξετάσεων, συνάντηση με τον Πρόξενο, διαβατήριο - βίζα και εισιτήρια.

Τα εισιτήρια τα ἐβγαζαν τα διάφορα Πρακτορεία ΦΑΡΟΥ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ κ.λπ., με τα Υπερωκεάνεια «ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ» «ΑΝΝΑ ΜΑΡΙΑ» «ΟΛΥΜΠΙΑ» και «ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ». Στα υπερωκεάνεια ἤρθαν οι μετανάστες σε πρώτη επαφή με την πολυτέλεια.

Σαν τέλειωναν οι παραπάνω διαδικασίες οι υποψήφιοι μετανάστες γύριζαν στο χωριό και περίμεναν τη μέρα του ξενητεμού.

Το τελευταίο βράδυ πριν φύγουν από το χωριό για την Αθήνα ἐκάναν αποχαιρετιστήριο γλέντι στο σπίτι τους. Ἐκάναν τραπέζι με τους συγγενείς και φίλους, φαί, πιοτί, μερικές νιουφελιές και τραγουδία όπως «Γάξε μανούλα τάματα σ' όλα τα μοναστήρια...», «Πονάκι ξένο ξενητεμένο...» κ.ά.

Εκεί στο χωριό γινότανε ο πρώτος χωρισμός, ἐπεφταν τα πρώτα μικροστάλακτα δάκρυα και ἐνδόμυχα ἀκούγονταν οι δημοτικοὶ στίχοι: «—Σ' αφήνω γειά μανούλα (μουν,

(σ' αφήνω γειά πατέρα, —Θα φύγω, θα ξενιτευθώ, (θα πάω μακριά στα ξένα, και ο ζωντανός ξεχωρισμός (παρηγοριά δεν έχει).

Πίσω τους ἀφήναν γονεῖς, συγγενείς, φίλους, αγαπημένα πρόσωπα της βάβα τους, τον παπούλη τους, τα οποία δεν ἤξεραν αν θα τα ξανα-ιδούν, ή θα τα ξανανταμώσουν. Συγκινητικές στιγμές.

Στον κόρφο τους για φυλαχτό ἐβάλαν τις ευχές και τις διátες και ορμήνιες των γονιών τους και τη βοήθεια της Παναγιάς.

Τότε συγκοινωνίες δεν υπήρχαν στο χωριό μας, με τους αγωνιάτες της εποχής ἐφθάναν σνήθως στη Σύμη, στο Θέριο, για να πάουν αυτοκίνητο για Αθήνα.

Η καρδιά τους ἔμενε στο χωριό και ο νους τους πέταγε στην Αμερική. Μπροστά

τους ἐβλεπαν τη νέα ἡπειρο της Αμερικής, την πρόοδο, τον Πολιτισμό, την ευημερία και το ἀγνώστο. Βέβαια εκεί τους περίμεναν συγγενείς, ή χωριανοὶ ἐγκατάστατοι της Αμερικής, για να τους προστατέψουν.

Στο λιμάνι του Πειραιά ακολουθοῦσε ο δεύτερος χωρισμός πριν ἀνέβουν στα Υπερωκεάνεια. Κάμποσοι χωριανοὶ της Αθήνας και κάποιοι συγγενείς τους ἀποχαιρετούσαν οριστικά από την Ελλάδα.

Ευχές και προσευχές των γονιών και συγγενών τους συνόδεσαν στην υπερόντιο πορεία τους. Πέλαγα πλατιά, ουρανοὺς και θάλασσες συναντοῦν στο ταξίδι τους.

Το χώρα το ἐλληνικό το ἀφήσαν πίσω, ποῖς ξέρει για πόσα χρόνια. Θα πατήσουν το ἀμερικάνικο χώρα στη Νέα Υόρκη. Ξένο χώρα σε μακρινὰ γεωγραφικά μήκη και πλάτη.

Αγώνας δύσκολος ἐκεί στην ξένη χώρα για ευδοκίμηση. Αντιμέτωποι με την πραγματικότητα, αγωνίζονται, καρτεροῦν και ἐλπίζουν. Στο τέλος δικαιώνονται, προκόβουν, ευδοκίμουν και πλουτίζουν, με τον ιδρώτα τους.

Ο Νεχωριτης εἶναι φιλόπονος, φιλόπρωτος, φιλοπρόοδος, φιλόξενος, φιλόπατρις και δεν εἶναι δυνατόν να μείνει ἀνυπόκοπος όπου κι αν πάει. Το νήμα της σκέψης και της επαφής με το χωριό δεν κόπηκε.

Όλοι οι Νεχωριτες που μετανάστευσαν τότε γλυκοτηράνε και κροφουσλλορίζονται το χωριό, το πατρικό τους σπίτι, την Εκκλησία, το Καμπαναριό, το Σχολείο, την Πλατεία, τον Καρφοπεταλιά, το Φείδαρι, τα Καλαθείκα, το Παληονέχωρο, την Παληόγονορα και φλετοῦράει η καρδιά τους να τα ματαδοῦνε.

Γιαυτό οι ξενητεμένοι Νεχωριτες της Αμερικής να ἔχουν νόψη τους ότι:

— Η ξενητιά βοηθάει στην ἐπώαση και ἐκκόλαψη του Ομηρικού νόστου και τον πόθον της επιστροφής στην Πατρίδα.

— «Η ξενητιά δεν αγαπάει τους ξένους».

— «Στα ξένα δεν ἀνθίζουνε την ἀνοιξη τα δένδρα...».

— Οι φάροι της Πατρίδας σας, που χαϊρέτησαν το πλοίο, που σας πήγε στην Αμερική, δεν ἐσθήσαν, δεν χάθηκαν, παραμένουν στο λιμάνι της επιστροφής να σας υποδεχτοῦν.

— Οι γλάροι που σας συνώδεσαν στο μακρινό υπερατλαντικό ταξίδι σας, θα σας προδπαντήσουν με χαρές και παιχνίδια.

— Τώρα τα Υπερωκεάνεια δεν χρησιμοποιούνται για την επιστροφή σας στο λιμάνι του Πειραιά, τώρα χρησιμοποιούνται τα αεροπλάνα της ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ και των ξένων αεροπορικών ε-

ταιρειών, στο αεροδρόμιο του Ἑλληνικού (Ανατολικού - Δυτικού).

Εκεί πατάτε το πρώτο ἐλληνικό χώρα και ἀντικρύζετε το ξεῖδωρο φως του ἐλληνικού ἡλιου και του Αττικού Ουρανού.

— Μην ξεχνάτε ότι ἔχετε υπογράψει συμβόλαιο επιστροφής στην Πατρίδα σας και στο χωριό σας. Το συμβόλαιο αυτό θα ἐκτελεστεί υποχρεωτικά και ο καημός και η νοσταλγία του χωριού θα νικήσουν. Πρέπει να μαζώνονται και να ἀνταμώνονται στο χωριό, ὅλοι οι ξενητεμένοι.

— Η ἀγκαλιά της Πατρίδας και του χωριού μας εἶναι ἀνοιχτή και σας περιμένει πάντοτε με λαχτάρα, ἀγάπη και χαρά να ξαναγυρίσετε.

— Δεν ξερόνουμε αν θα βρεῖτε τη Βάβα σας, ή τη γριά Μάνα σας, που σας κοῦνησαν και σας νανούρισαν στη σαρμανίτσα σας.

— Στο Κεφαλόσκαλο του Πατρικού σας σπιτιού, ἴσως να μη σας περιμένει κανένας δικό σας, παρὰ χορταριασμένη αυλή και ἡσυχία σιωπῆ.

— Το χωριό όμως θα σας καλοδεχτεί και θα σας φιλέψει μια ἀνθοδέσμη ἀγάπης και θαλασῆς. Μην ἀμφιβάλλετε, θα καλοπορέσετε στο χωριό. Καλή επιστροφή και καλὸ ἀντάμωμα στο Νεχώρι, με τη βοήθεια της Παναγίας.

ΝΙΚ. ΜΠΑΖΙΩΝΗΣ

Μια ματιά δε 25 χρόνια

Εἶναι η τρίτη φορά που μέσα από την ἐφημερίδα μας το «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» θα ἀναφερθῶ σε πρωτοπορία των Νεχωριτών Ναυπακτίας με κίνδυνο να κατηγορηθῶ ότι θλογάμε τα γένια μας. Πιστεύω ότι δεν στέκει τέτοια πιθανή κατηγορία. Τα δύο προηγούμενα θέματα πρωτοπορίας εἶναι οι λαϊκές συνελεύσεις και οι πολιτιστικές ἐκδηλώσεις. Και τώρα ο ἐντυπος λόγος. Πιο συγκεκριμένα ἀναφέρομαι σήμερα στο μεγάλο γεγονός ὅτι φέτος συμπληρώνονται 25 χρόνια από την κυκλοφορία του πρώτου φύλλου της ἐφημερίδας μας «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ». Αυτό ἐγινε στις 15.7.1964. Μια και δεν εἶχα τη χαρά και ευτυχία τότε (και τη δέσμευση τώρα) να εἶμαι από τους ἐκδότες, ἔχω την ευχέρεια να ἐκφράσω το θαυμασμό μου για το σημαντικό πράγματι γεγονός να γιορτάσει ἕνα τέτοιο ἐντυπο 25 χρόνια γενεθλίων του. Εἶναι ἀληθές ότι δεν ἐκδόθηκε ὅλα τα διαρυσμένα 25 χρόνια, αὐτὰ ἀναφέρονται και ἐξηγούνται σε ἄλλη στήλη. Εγὼ θέλω να τινίσω ότι εἶναι πρωτοπορία το να ἔχει πρωτοεκδοθῇ ο «Νεχωριτης» πριν 25 χρόνια. Αἰξίζουν συγχαρητήρια στους πρώτους, στοὺς πρωτοπόρους που συνέλαβαν την ἰδέα και την πραγματοποιήσαν, ἀξίζουν συγχαρητήρια σ' ὅλους τους Νεχωριτες που ἀγκάλιασαν την ἐφημερίδα τους, την ἐνισχύουν και την ἀγαποῦν.

Στις παρακάτω γραμμές θα προσπαθῶμε να δούμε

τα σημαντικότερα θέματα που παρουσίασε ο «Νεχωριτης» στα 25 αὐτὰ χρόνια. Εδὼ θα πρέπει να ἀναφέρω ὅτι τα στοιχεία για το «Νεχωριτης» μου τα ἔδωσε ο πάντα ἀκούραστος Δημ. Φούρλας και τον ευχαριστῶ και ἀπὸ ἐδῶ.

ΥΠΗΡΞΑΝ κύρια ἀρθρα (γραμμένα κυρίως ἀπὸ τα Δ.Σ.) για σημαντικά θέματα ὅπως η ἀπόκτηση στέγης για το Σύλλογο, παραθερισμός στο χωριό μας κ.ά. Καλὸ εἶναι να θυμηθῶμε ἐδὼ δύο γραμμές ἀπὸ το κύριο ἀρθρο του πρώτου φύλλου: «Φιλοδοξεῖ (το δελτίο) να γίνει ο ἀχώριστος σύντροφος παντός Νεχωριτου. Θα ἐκδίδεται κάθε τρίμηνο και θα διανέμεται δωρεάν». Μπορεῖ θέβαια να μην ἐκδίδεται ἑκτοτε κάθε τρίμηνο ἀλλὰ ἐγινε ἀχώριστος σύντροφός μας.

ΥΠΗΡΞΑΝ σημαντικές ἐιδήσεις ὅπως:

Τιμητική θραδιά για το δάσκαλο Χρ. Παπανικολάου στο φύλλο 2 (1966). Ο θάνατος του Αρχιμανδρίτου Χρ. Μέρμηγκα στο φύλλο 14 (1980). Ο θάνατος του δασκάλου Χρ. Παπανικολάου στο φύλλο 25 (1984). Τα ἐγκαίνια της αἰθουσας του Συλλόγου στο φύλλο 25 (1984). Ο Αλέξανδρος Φλώρος, υπηρεσιακός Υπουργός Δημ. Τάξεως στο φύλλο 26 (1985). Ο θάνατος του ἐπίτιμου προέδρου του Ἀρείου Πάγου Ἀντωνίου Φλώρου στο φύλλο 36.

Αλλὰ και η αἰμοδοσία ἔχει μερίδιο στα φύλλα 38, 39, 40.

Η ἀποχώρηση του Παπα Γιάννη ἀπὸ την ἐκκλησία του χωριού και η τοποθέτηση του Παπα Νίκου Μασγάλα ἀποτελοῦν εἰδήσεις στα φύλλα 34 και 36 ἀντίστοιχα.

ΠΛΟΥΣΙΑ εἶναι η εἰδησεογραφία σχετικά με τις τρέχουσες δραστηριότητες του Συλλόγου (συνελεύσεις, χοροί, ἐκδρομές, ἔργα στο χωριό).

ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ κατέχουν σημαντική θέση σ' ὅλα τα φύλλα του Νεχωριτη. Ἐτσι ὅλοι μας βλέπουμε τακτικά ὅσα ἀναφέρονται στις δραστηριότητες των Νεχωριτών. Εδὼ πρέπει να σημειώσουμε ὅτι ο κύριος συλλέκτης των κοινωνικῶν εἰδήσεων εἶναι ο ἀκούραστος κ. Μάντης.

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ δεν ἀπουσιάζει ἀπὸ τις στήλες του «Νεχωριτη». Ἀντίθετα υπάρχουν πολλὰ εἶδη πεζοῦ κυρίως λόγου, ἀλλὰ και ποιητικού. Θὰ εὐχόμεον περισσότεροι, ἰδιαίτερα νέοι, να δοκίμαζαν.

ΕΚΕΙ ΟΜΩΣ που ο «Νεχωριτης» ἔχει πλούσια ὕλη να παρουσιάσει εἶναι οι λαογραφικές ἀναμνήσεις, θέματα παραδοσιακῆς λαογραφίας και τοπικῆς ιστορίας.

Όλα τα φύλλα του σχεδὸν φιλοξενοῦν κάποιο ή κάποια θέμα με τα παραπάνω περιεχόμενα. Ἀρκετοὶ ἔγραψαν για τα θέματα αὐτά, ἀλλὰ ο ἀνεξάντλητος, ο πληθωρικός, ο συστηματικός εἶναι ο Δημ. Φούρλας. Σε κάθε φύλλο μας μαθαίνει, μας γοητεύει, μας θυμίζει και γιατί ὄχι μας δια-

Το Δ.Σ.

Συνέχεια στή σελίδα 7

Μήνυμα για τα 25χρονα από το Δ. Σ. του Συλλόγου

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 1 κομματικές ή προσωπικές ἀντεγκλήσεις.

Στην ἐπιτυχία του «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» συντέλεσαν και τα σχόλια και κριτικές που ἐγίνοντο ἀπὸ μέλη και φίλους του Συλλόγου.

Οι ἀναγνώστες όμως του «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» πρέπει να γνωρίζουν ὅτι η ἐκδόσή του ἔχει και πολλὰς δυσκολίες. Ἐνα ἀπὸ τα προβλήματα της ἐκδόσης εἶναι η ἔλλειψη μιας συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀπὸ ἀνθρώπους με γνώσεις, πείρα και μεράκι. Οι επαγγελματικές δραστηριότητες των μελών του Συλλόγου, η δυσκολία της ἐπικοινωνίας λόγω των μεγάλων ἀποστάσεων στην Αθήνα, εἶναι ἀπὸ τους παράγοντες που κάνουν ἀδύνατη τη λειτουργία της συντακτικῆς ἐπιτροπῆς. Ἐτσι το βάρος της ἐκδόσης πέφτει στο Δ.Σ., που ἔχει και την ἐυθύνη της ἐκδόσης και που τα μέλη του δεν ἔχουν πάντα ὅλες τις απαιτούμενες ικανότητες (πείρα, γνώσεις κ.λπ.). Εἶναι θέβαιο ὅμως ὅτι ἔχουν ἀγάπη για τον «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» και μεράκι, ὥστε η ἐκδόση νὰ ναι ὅσο το δυνατόν πιο ἀρτία.

Ο κ. Δ.Β. Φούρλας σε ἄλλη στήλη κάνει ἐπισημάνσεις και προτάσεις για τον «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ». Με αὐτὲς το Δ.Σ. συμφω-

νεί σχεδὸν σε ὅλες και θα ληφθοῦν υπόψη παρότι μερικές ἀπὸ αὐτὲς εἶναι ἀντικειμενικά δύσκολο να πραγματοποιηθοῦν.

Ἐνα θέμα στο οποίο μας πρόλαβε ἦταν η εἰκονογράφηση της ἐφημερίδας. Ἀπὸ το Δ.Σ. ἀποφασίστηκε να δημοσιεύονται φωτογραφίες σχετικές με τα κείμενα, αν και αὐτὸ ἐπιβαρύνει το κόστος της ἐφημερίδας και δεν μπορούμε πάντα να πετυχαίνουμε καλή ἐκτύπωση.

Το Δ.Σ. ζητά ἀπὸ τους Νεχωριτες να στέλνουν κείμενα για δημοσίευση, σχόλια, εἰδήσεις, κοινωνικά, ἀκόμη και διαφημίσεις. Το Δ.Σ. πιστεύει ὅτι με τον τρόπο αὐτὸ βοηθά τους Νεχωριτες στη σύσφιξη των μεταξύ τους σχέσεων. Ἰδιαίτερη ἐκκλήση κάνει στους νέους να μετέχουν στην διαδικασία της ἐκδόσης της ἐφημερίδας.

Το Δ.Σ. θέλει να διαβεβαιώσει τα μέλη του Συλλόγου ὅτι θα κάνει κάθε προσπάθεια για τη βελτίωση του «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ», στην προσπάθειά του αὐτή. Ἴσως και κάποια λάθη, ὑπόσχεται ὅμως να μη σταματήσει ποτὲ να προσπαθεῖ για την ἀριότητα του δελτίου, ὥστε να γιορτάσει πανηγυρικά και τα 50 χρόνια της ἐκδόσής του.

1.— Τὸ Σχολεῖο.

Ἡ τεσσαρακονταετία 1893—1931 εἶναι περίοδος συνεχοῦς ἀνόδου καὶ προκοπῆς τοῦ σχολείου μας. Τὸ σχολεῖο ἐπισημοποιεῖται ὡς Δημοτικό. Διορίζονται καὶ ἐργάζονται πτυχιούχοι δημοδιδάσκαλοι (πλὴν ἑνός). Ἡ μάθηση συστηματοποιεῖται καὶ θελιώνεται αἰσθητά. Ἡ ἀτακτη φοίτηση περιορίζεται. Τὰ κορίτσια χρόνον μετὰ χρόνον προσέρχονται περισσότερα. Τὸ σχολεῖο ἐξοπλίζεται μετὰ πλεόν χρειώδη: θρανία (ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ ἐγγύρια μετὰ τὸ κοινὸ μελανοδοχεῖο στὴ μέση), μαυροπίνακες, ἔδρα, ρωσικὸ ἀριθμητήριον, χάρτες, εἰκόνες ἡρώων, βιβλία. (Ποῖός δὲν θυμᾶται τὴν «Ἀπασυλὴν»); Ὑπάρχει ὁμοῦ δξύτατο διδασκαλικὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο θὰ λυθῇ ὀριστικὰ κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου. Ἀς σημειωθεῖ μόνον πὺς οἱ συχνὲς ἀλλαγὲς διδασκτικοῦ προσωπικοῦ, κυρίως ἐξαιτίας τῶν πολέμων (1912—1922), εἶχαν ὁπωσδήποτε ἐπιπτώσεις στὴν εὐρυθμίαν καὶ ἀπρόσκοπτη λειτουργία τοῦ σχολείου.

Οἱ πληροφορίες μας τώρα εἶναι περισσότερες καὶ ἀκριβέστερες. Ἐχομε τίς θύμησης - μαρτυρίες τῶν γεροντοτέρων (τῶν γονέων μας), ἀλλ' ἔχομε καὶ ἐπίσημα στοιχεῖα: Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ἐκθέσεις Ἐπιθεωρητῶν, ἐπετηρίδες καί, ἀπὸ τὸ σχολικὸ ἔτος 1908—1909, τ' Ἀρχεῖα τοῦ σχολείου. (Ὁ τι παλιότερο θὰ ὑπῆρχε κἀκεῖ μαζί μετὰ τὸ διδασκτικὸν τὸ 1908 πιθανόν).

Ἀξίζει νὰ σᾶς εἰπῶ πὺς σῶθηκαν τ' Ἀρχεῖα. Ἦταν τὸν καιρὸ τοῦ ἀνταρτοπολέμου. Οἱ χωριανοὶ ἀνταρτοπληκτοί, ὁ Δάσκαλος φευγάτος, τὸ χωριὸ ρημαγμένον, τὸ σχολεῖο ἄνω - κάτω: σκορπισμένα βιβλία, χαρτιά, χάρτες. Ὁ Γεώργιος ὁ Λαζοδημὸς ἔμασε ὅτι ἦρθε καὶ πῆγε καὶ τὰ κρύψε στὸ καλὺβι τοῦ στοῦ Μούρτου τῇ βρύση. Σὰν ἐπαναπατριστήκαμε μετὰ τὸ καλὸ, λέει στὸ Δάσκαλο. —Δάσκαλε, σύμμασα ὅτι χαρτιά ἦσαν στὸ σχολεῖο καὶ τὰ ἔχω κρυμμένα. Ἀν δὲν τὰ φαγὰν τα ποντίκια, πάω νὰ σ' τὰ φέρω. Πῆγε καὶ τὰ φέρε. Καὶ τί ἐκπληξή! Τὰ χαρτιά ἐκεῖνα ἦσαν τὰ Μαθητολόγια καὶ οἱ Γενικοί Ἐλεγχοὶ τοῦ σχολείου. Εὐγε στὸ Γεώργιο τὸ Λαζοδημὸ!

Λοιπὸν τὸ ἀνεπίσημο πρῶτα καὶ ἀπὸ τὸ 1885 ἡμιεπίσημο Γραμματοδιδασκαλεῖο τοῦ Νεχωρίου, σὲ ἐκτέλεση τοῦ νόμου ΒΠΕ' τοῦ 1892 καὶ μετὰ τὴν ἀπογραφικὰ στοιχεῖα (κατοικοὶ 693, μαθητὲς 48) χαρακτηρίζεται τριτοβάθμιον Δημοτικὸ τῶν ἀρρένων (ΦΕΚ 36) 10.2.1893, τ. Α'). Λίγο ἀργότερα, σὲ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ΒΤΜ' τοῦ 1896, διαβαθμίζεται σὲ δευτεροβάθμιον Δημοτικὸ τῶν ἀρρένων (ΦΕΚ 248) 9.11.1904, τ. Α'). Τὸ 1908 «προάγεται τὸ ἐν Νεχωρίῳ Κλεπαῖδος κοινὸν Δημοτικὸν σχολεῖον εἰς πλὴρες μονοτάξιον» (ΦΕΚ 266) 23.10.1908, τ. Α' σελ. 1140). Διευκρινίζεται πὺς ἡ ὀνομασία «τῶν ἀρρένων» δὲν εἶχε πραγματικὴ σημασία, ἀφοῦ ἐπιτρεπόταν σὲ ὀλιγάριθμα σχολεῖα (ὡς 75 μαθητὲς) νὰ συνδιδάσκονται ἀγόρια καὶ κορίτσια. Καὶ ὀνόματι μὲν ἦταν «πλὴρες» (ἔξι τάξεις), ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ λειτουργεῖ ὡς

ΣΧΟΛΙΚΑ

Δ' «ΔΗΜΟΤΙΚΟ» (1893-1931)

«κοινὸν» δηλ. μετὰ τέσσερες τάξεις ὡς τὸ 1929. Μετὰ τὸ Ν.4397 τοῦ 1929 καθιερώθηκε τὸ ἐξάχρονο μικτὸ Δημοτικὸ σὲ ὅλη τὴν Ἐπικράτεια.

Τὸ 1909 «τὸ ἐπὶ τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως τοῦ νομοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἐποπτικὸν συμβούλιον, ὀρίζει ὡς χρόνον διακοπῶν διὰ μὲν τὰ σχολεῖα Νεχωρίου Κλεπαῖδος ἀπὸ 15 Ἰουλίου ἕως 15 Αὐγούστου» (ΦΕΚ 138) 20.6.1909, τ. Α', σελ. 598).

2.— Οἱ Δημοδιδάσκαλοι

Ἀπὸ τὸ 1893, κατὰ τὸ νόμο, θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπηρετοῦν πτυχιούχοι δημοδιδάσκαλοι (τριτοβάθμιοι στὸ τριτοβάθμιον, δευτεροβάθμιοι στὸ δευτεροβάθμιον) καὶ μόνον, ἂν δὲν ὑπῆρχαν δημοδιδάσκαλοι, διορίζονταν κατὰ συγκατάβαση Γραμματιστῆς ἢ Ὑποδιδάσκαλοι (δηλαδὴ πτυχιούχοι τοῦ Ὑποδιδασκαλείου), ποτὲ ὅμως Γραμματοδιδάσκαλοι. (Γι' αὐτὸ καὶ ἀπολύθηκε ὁ Γραμματοδιδάσκαλος Ἀλέξης Παπαλέξης).

Ἀς ἰδοῦμε ποιοὶ δασκάλεψαν μέσα στὴν τεσσαρακονταετία 1893—1931:

1) Π ο ὕ λ ο ς Μ ι χ α ῆ λ (σχολ. ἔτος 1893—1894), ἀπὸ τὸν Πλάτανο. Ὑπηρετήσε μόνον ἓνα σχολικὸ ἔτος. Σημειώνεται στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως: «Διορίζεται ὁ τριτοβάθμιος δημοδιδάσκαλος Μ. Πούλος εἰς τὸ ἀργεῖν τριτοβάθμιον Δημοτικὸν σχολεῖον τῶν ἀρρένων Νεχωρίου τοῦ δήμου Κλεπαῖδος» (ΦΕΚ 190) 20.9.1893, τ. Β'). «Μετατίθεται ὁ Μιχ. Πούλος, τριτοβάθμιος, ἐκ Νεχωρίου Κλεπαῖδος εἰς Δορυτῶν Πυλὴν» (ΦΕΚ 195) 31.8.1894, τ. Α').

2) Π α π α λ ε ξ ῖ ο υ Α λ έ ξ ι ο ς (σχολ. ἔτη 1894—1903), Νεχωρίτης.

Τὸ σχολ. ἔτος 1893—94 ἰδρύεται καὶ λειτουργεῖ τὸ Ὑποδιδασκαλεῖο Ναυπάκτου (Φ. Ε.Κ. 118) 24.6.1893, τ. Α'), ὅπου θὰ φοιτήσῃ ὁ τότε γραμματοδιδάσκαλος Παπαλέξης καὶ θ' ἀποφοιτήσῃ ὡς γραμματιστὴς ἢ ὑποδιδάσκαλος. Τὰ προσόντα του: ἀπόφοιτος ἐλληνικοῦ, μονοετῆς φοίτησης στὸ Ὑποδιδασκαλεῖο, εὐδόκιμη ἐξέτασιν. Ἔτσι, μετὰ τὴν μετάθεσιν τοῦ Πούλου καὶ ἐπειδὴ δὲ θὰ ὑπῆρχαν ἐνδιαφερόμενοι δημοδιδάσκαλοι γιὰ τὸ Νεχωρί, διορίζεται ὁ γραμματιστὴς Παπαλέξιος. Θὰ ὑπηρετήσῃ ἑννία συναπτά ἔτη (1894—1903). Εἶναι ἡ πρώτη ἐπίσημη καὶ μακρά θητεία του στὸ Νεχωρίτικο σχολεῖο.

Ἰδοὺ οἱ ὑπηρεσιακὲς μεταβολές του:

«Διορίζεται ὁ Ἀλ. Β. Παπαλέξιος, γραμματιστὴς Β' τάξεως, εἰς Νεχωρίον δήμου Κλεπαῖδος» (ΦΕΚ 260) 14.11.1894, τ. Α').

«Μετατίθεται ὁ γραμματιστὴς Ἀλέξ. Β. Παπαλέξιος ἐκ Νεχωρίου Κλεπαῖδος εἰς Ἄγιον Δημήτριον τοῦ αὐτοῦ δήμου τῇ αἰτήσῃ του» (ΦΕΚ 299) 15.11.1903, τ. Γ').

Ἡ μετάθεσις «τῇ αἰτήσῃ» εἶχε τὸ λόγο τῆς. Ἐνδιαφερόμε-

νος γιὰ τὸ δημοτικὸ Νεχωρίου ἦταν ὁ Παπανικολάου, δημοδιδάσκαλος. Κι ὁ γραμματιστὴς ἔπρεπε νὰ τὰ μαζεύει. Ἔσπευσεν λοιπὸν ὁ Παπαλέξιος νὰ ζητήσῃ τὸ «Γραμματεῖο» Ἀγίου Δημητρίου. Μετὰ εἰκοσαετίαν θὰ ἐπανέλθῃ στὸ Δημοτικὸ Νεχωρίου, ἀφοῦ ὑπηρετήσῃ στὸν Ἄγιον Δημήτριον (1903—1921) στὴ Σύλεια (1921) καὶ στὴ Σύνιστα (1921—1923).

3) Π α π α ν ι κ ο λ ᾶ ο υ Ἰ ω ἄ ν ν η ς (σχολ. ἔτη 1904—1908), Νεχωρίτης. Πτυχιούχος δημοδιδάσκαλος. Προσόντα: ἐνδεικτικὸ Α' Γυμνασίου, τριετῆς φοίτησις στὸ Διδασκαλεῖο, εὐδόκιμη ἐξέτασις.

Θὰ ὑπηρετήσῃ στὸ Νεχωρίτικο σχολεῖο μὴ τετραετία περίπου, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἐπίσημα στοιχεῖα:

Διορισμός: «Διωρίσαμεν δημοδιδάσκαλον εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἀρρένων Νεχωρίου Κλεπαῖδος τὸν Ἰωάννην Δ. Παπανικολάου ἐπὶ ταῖς ἀποδοχαῖς ταῖς ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ δήμου ἐγγεγραμμέναις» (ΦΕΚ 62) 11.3.1904, τ. Γ').

Τιμωρία: «Τιμωρεῖται ὁ δημοδιδάσκαλος Νεχωρίου Κλεπαῖδος Ἰωάννης Παπανικολάου διὰ προστίμου δραχμῶν δέκα πέντε (ἀριθ. 15), δι' ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐαυτοῦ καθηκόντων» (ΦΕΚ 206) 12.9.1905, τ. Β').

Στατιστικὰ στοιχεῖα σχολ. ἔτους 1907—1908: «Νεχωρίον Κλεπαῖδος, Α) ἄθμιον κοινὸν Δημοτικὸν Σχολεῖον, μαθηταὶ ἐγγεγραμμένοι ἀρρένες 68, θήλειαι 13, φοιτῶντες ἀρρένες 37, θήλειαι 10. Διδάσκαλος Ι, Α) ἄθμιος μετὰ μνηστῶν 75 δρχ.» (Ἐπετηρίς Ὑπουργ. Ἐκκλῆς. καὶ Δημ. Ἐκπ) σ. 10. 1908, σελ. 182).

Παραίτησις: «Γίνεται δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ ὑποδιδασκάλου (;) Νεχωρίου Κλεπαῖδος Ἰω. Παπανικολάου (ΦΕΚ 122) 5.6.1908, τ. Β').

Ἐπὶ Παπανικολάου «κἀκεῖ τὸ σχολεῖο» δηλ. τὸ παλιόστον τοῦ Ταράσσα, στὸ ὁποῖο στεγαζόταν τὸ σχολεῖο.

Ὁ Παπανικολάου, γνωστὸς καὶ ὡς «Τζών», ἔμεινε στὴ θύμνησιν τῶν μαθητῶν του ὡς «γραμματισμένος» καὶ «μεταδοτικός» δάσκαλος. Ὁ στρατηγὸς Ἰωάννης Πέτσας ἐκφραζόταν ἐπαινετικῶτα γιὰ τὸ δάσκαλό του. Ἀλλ' ὁ Παπανικολάου δὲ σταδιοδρόμησε ὡς ἐκπαιδευτικὸς. Παρατίθηται ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία καὶ ἐργάστηκε (καὶ διακρίθηκε) ὡς ἀσφαλιστής. Ὑπῆρξε μακροβιότατος (1876—1967). Πέθανε στὴν Ἀθήνα.

4) Π α π α ν α σ τ α σ ῖ ο υ Π ε ρ ι κ λ ῆ ς (σχολ. ἔτη 1908—1911), ἀπὸ τὸ Κάτω Μπότηνον (ν. Δαφνιάς) Μακρυναίας.

Ὑπηρετήσε ἐπὶ τρία καὶ πλέον σχολικὰ ἔτη. Ἡ θητεία του στὸ Νεχωρίτικο σχολεῖο διαπιστώνεται τόσο ἀπὸ τὸ Μαθητολόγιον καὶ τὸ Γενικὸ ἔλεγχον (μετὰ τελευταία ὑπογραφὴν τοῦ 2.9.1911), ὅσον καὶ ἀπὸ τ' ἀκόλουθα ἐπίσημα στοιχεῖα:

Διορισμός: «Διορίζεται δημο-

διδάσκαλος ἐν τῷ πλήρει δημο. σχολεῖῳ ἀρρένων Νεχωρίου - Κλεπαῖδος ὁ Περικλὴς Παπαναστασίου μετὰ τὰς νομίμους τῆς θέσεως ἀποδοχάς» (ΦΕΚ 235) 18.10.1908, τ. Β').

Επιθεώρησις 30 Ἰουνίου 1911.

Ἀπόλυσις: «Απολύεται τῆς ὑπηρεσίας ὁ Π. Παπαναστασίου Νεχωρίου - Κλεπαῖδος, δι' ἐγκατάλειψιν θέσεως» (Φ. Ε.Κ. 63) 4.4.1912, τ. Β').

Σῶζεται καὶ μὴ σχολικὴ φωτογραφία τοῦ 1910, ὅπου διακρίνεται, ἀνάμεσα στοὺς τότε μαθητὲς, καὶ δύο - τρεῖς ποὺ ἐπιζοῦν ἀκόμα.

Ἐπὶ Παπαναστασίου συνέθη καὶ ἐν' αὐτῇ. Τὸ σχολεῖο εἶχε πᾶσι ἐκδρομὴν στὰ Ψηλαλῶνια. Στὸ γυρισμὸ εἶπε ὁ δάσκαλος: —Παιδιά τώρα ποὺ θὰ κατεβούμε στὰ Λημψτά μὴν πιεῖτε νερό, κουρασμένοι καὶ ἰδρωμένοι καθὼς εἰστε. Ὁ Κολιὸς τοῦ Πανάγου δὲν ἄκουσε, ἤπιε κρὺ νερό καὶ φτάνοντας στὸ σπίτι του πέθανε. Οἱ ἀπλοῖκοι εἶπαν τότε: «ἦταν κακὴ ἡ ὥρα καὶ κρούστηκε τὸ παιδί στὰ κρουσματοειρήνια Λημψτά». Στὸ Μαθητολόγιον σημειώνεται: «Ν.Δ. Πανάγος, ἀπεβίωσε 19.5.1911».

Ὁ Παπαναστασίου ἄφησε μὴ καλὸ καὶ ἐργατικὸ δασκάλου. Δυστυχῶς δημιούργησε σοβαρότατο ἠθικὸ θέμα καὶ ἔφυγε κακὴν κακῶς. Καὶ ἡ τότε μικρὴ, ἀλλ' ἀμείλικτη καὶ ἀδυσώπητη κοινωνία τοῦ χωριοῦ σάτιρισε τὸ γεγονός:

«Μαῦρος κόκορας λαλεῖ στῆς (Δελουδῶς) τὴν αὐλὴ καὶ λαλεῖ καὶ διαλαλεῖ καὶ καλεῖ τὸν Περικλῆ».

(Τὸν Παπαναστασίου γινώρισα, πρεσβύτη πιά, στὸ Μεσολόγγι. Εἶχα μαθητὴ τὸν ἐγγονό του. Μία μέρα ἓνα καλοστεκούμενο γερωντάκι μῆκε στὴν αἷθουσά μου. «Εἶμαι ὁ Παπαναστασίου, συναξιοδόχος συνάδελφος» μοῦ λέει. «Ἦρθα νὰ ἰδῶ τὸν Περικλᾶ μου. Πὺς πάει; Εἶπαμε πολλά. Τοῦ θυμίσω πὺς εἶχε μαθητὲς τοῦ τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μάνα μου. «Ἔτσι εἶναι», μοῦ λέει, «ἐγὼ ἔμαθα γράμματα τοὺς γονεῖς σου καὶ ἐσύ μαθαίνεις τώρα τὸν ἐγγονό μου, τὸν Περικλᾶ μου. Δὲν ξέρεις πόσο τὸν ἀγαπᾷ!».

5) Σ ὕ ρ ο ς Φ ὠ τ ι ο ς (σχολ. ἔτος 1911—1912), ἀπὸ τὴν Ἀδράνη (ν. Λιβαδάκι) Ναυπακτίας.

Ὁ διορισμός του: «Διωρίσθη, τῇ προτάσει τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ δήμου Κλεπαῖδος, δημοδιδάσκαλος ἐν τῇ κενῇ θέσει τοῦ μονοταξίου δημοτικοῦ σχολείου τῶν ἀρρένων τοῦ χωρίου Νεχωρίου τοῦ ἀνωτέρου δήμου, ὁ Φώτιος Ν. Σύρος, ἐπὶ ταῖς ἀποδοχαῖς τοῦ βαθμοῦ τοῦ σχολείου» (ΦΕΚ 240) 18.11.1911, τ. Β'). Κλείνει τὸ Μαθητολόγιον καὶ τὸ Γενικὸ ἔλεγχον μετὰ ἡμερομηνία 29.6.1912.

Ἡ παραίτησί του: «Γίνεται δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ ἐν Νεχωρίῳ Κλεπαῖδος δημοδιδασκάλου Φωτίου Ν. Σύρου» (ΦΕΚ 168) 30.8.1912, τ. Β'). Παρατίθηται γιὰ τὴν ἡδὴ εἰρησθεῖ στὸ χωριό του τὴν Ἀδράνη (ΦΕΚ

145) 28.7.1912, τ. Β'). Σκοτώθηκε στὸν Πόλεμον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

6) Σ ὠ κ ο ς Ν ι κ ὸ λ α ο ς (σχολ. ἔτος 1912—1913), ἀπὸ τὴν Δομνίστα Εὐρυτανίας.

Ὁ διορισμός του: «Διωρίσθη δημοδιδάσκαλος ἐν τῇ κενῇ θέσει τοῦ ἐν Νεχωρίῳ τοῦ δήμου Κλεπαῖδος πλήρους δημοτικοῦ σχολείου ἀρρένων ὁ Νικ. Γ. Σῶκος, ἐπὶ ταῖς κεκανονισμέναις ἀποδοχαῖς» (ΦΕΚ 171) 31.8.1912, τ. Β').

Τὰ ὑπηρεσιακὰ βιβλία, Μαθητολόγιον καὶ Γενικὸ ἔλεγχον, τὰ κλείνει μετὰ ἡμερομηνία 15 Ἰουνίου καὶ 19 Ἰουνίου 1913.

Ἡ παραίτησί του: «Γίνεται δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ δημοδιδασκάλου Νεχωρίου - Κλεπαῖδος Νικολάου Γ. Σῶκου (ΦΕΚ 184) 17.10.1913, τ. Β').

Ἐξαιρέτως δάσκαλος, ἡμέρος, καταρτισμένος, συγχρονισμένος, διδασκτικῶς ικανότατος. Δίδασκε σχολικὰ τραγούδια μετὰ συνοδεία βιολιού. Μετὰ τὸν ἀναπολοῦν οἱ μαθητὲς του. Κρίμα ποὺ ὁ Σῶκος δὲν ἔμεινε στὸ σχολεῖο μας. Λέγεται πὺς οἱ χωριανοὶ του, οἱ Δομνιστιανοί, «ἐβαλαν μέσο καὶ μᾶς τὸν πῆραν». Πραγματικὰ σ' ἓνα μῆνα, μετὰ τὴν παραίτησί του, διορίστηκε στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο Δομνίστας (ΦΕΚ 206) 18.11.1913, τ. Β').

7) Λ α μ π ρ ᾶ κ η ς Γ ε ὠ ρ γ ι ο ς (σχολ. ἔτη 1913—1916), ἀπὸ τὸν Ἀστακὸ Ἠερομέρου. Ὑπηρετήσε ἐπὶ τρία περίπου σχολικὰ ἔτη.

Ὁ διορισμός του: «Διωρίσαμεν εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Νεχωρίου - Κλεπαῖδος τὸν Γεώργιον Φ. Λαμπράκη, ἐπὶ ταῖς κεκανονισμέναις ἀποδοχαῖς». (ΦΕΚ 18) 24.1.1914, τ. Β'). Επιθεώρησις: 30 Μαρτίου 1915.

Ἡ παραίτησί του: «Γίνεται δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις... Γ.Φ. Λαμπράκη ἐκ Νεχωρίου - Κλεπαῖδος» (ΦΕΚ 186) 29.8.1916, τ. Γ').

Σκληρὸς καὶ βίαιος χαρακτήρας ὁ Λαμπράκης, ἦρθε σὲ σύγκρουσιν μετὰ τοὺς τότε «παράγοντες» τοῦ χωριοῦ.

8) Γ ρ α β ᾶ ν η ς Π έ τ ρ ο ς (περὶ τὸ τέλος τοῦ σχολ. ἔτους 1915—1916), ἀπὸ τὴν Κλεπά.

Ἀπὸ τ' ἀρχεῖα τοῦ σχολείου διαπιστώνεται πὺς τὸ σχολ. ἔτος 1915—1916 ἀρχισε μετὰ τὸν Λαμπράκη, ἀλλὰ τελείωσε μετὰ ἄλλο δάσκαλο, τὸν Γραβάνη. Τὸν Γεν. ἔλεγχον κλείνει ὁ Γραβάνης μετὰ ἡμερομηνία 20 Ἰουνίου 1916, ἐνὸς τὸ Μαθητολόγιον τὸ κλείνει ὁ Λαμπράκης μετὰ ἡμερομηνία 30.8.1916. Πιθανόν ὁ Λαμπράκης νὰ εἶχε προσωρινῶς ἀπομακρυνθεῖ ἢ ἐπιστρατευθεῖ καὶ τὸν ἀναπλήρωσε ὁ Γραβάνης.

9) Π α π α δ η μ η τ ρ ῖ ο υ Ε ὐ θ ὺ μ ι ο ς (σχολ. ἔτη 1916—1918), ἀπὸ τὴν Δομνίστα. Κατεῖχε ὀργανικῶς τὴν θέσιν ἐπὶ πέντε χρόνια (1916—1921).

Ὁ διορισμός του: «Διωρίσαμεν τὸν τριτοβάθμιον δημοδιδάσκαλον Εὐθ. Παπαδημητρίου εἰς τὸ μικτὸν μονοτάξιον σχολεῖον Νεχωρίου - Κλεπαῖδος» (ΦΕΚ 272) 2.12.1916, τ. Γ'). Ὑπηρετήσε πρώτη φορὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1916—1918. Ἐκλείσει τὸ Μαθητολόγιον καὶ τὸ Γεν. ἔ-

Συνέχεια στὴ σελίδα 7

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Τὰ μοιρολόγια ἢ μυρολόγια εἶναι θρηνητικά τραγούδια γιὰ τὸ θάνατο ἀγαπημένου προσώπου. Πανάρχαιο καὶ παναθρώπινο ἔθιμο τὸ μοιρολόγημα τοῦ νεκροῦ. (Θυμίζω ὅσα λέει ὁ Ὅμηρος γιὰ τὸ νεκρὸν Ἔκτορα, Ω, 719—776). Καὶ πανελλήνιο διαχρονικὰ ἀρχαιότητα, βυζαντινὴ ἐποχὴ, τουρκοκρατία, μεταεικοσιετικά χρόνια, ὡς τὶς μέρες μας.

Καὶ στὸ Νεοχώρι μας μάνες βασανισμένες, χήρες πονεμένες, γριές χαροπραιδεμένες, σα βρεθοῦν μοναχὲς κοντὰ στὰ πράματα, στὸ λόγγο, στὸ γιούρτι, στὸ σπιτί ἀναθυμῶνται πρόσωπα ἀγαπημένα καὶ «τὸ θάνουν στὸ χλιμὸ καὶ στὸ μοιρολόϊ». Νηχὸς ἀργὸς (ἀργότερος κι ἀπὸ τὸ τραγούδι τοῦ τραπεζιοῦ), μονότονος, παθιασμένος, διανθισμένος μὲ πολλὰ ὦχ!, μὲ σπαρακτικὰ ἐπιφωνήματα κι αὐθόρμητα τῆς ψυχῆς ξεσπάσματα.

— Τρύποι τ' γῆς ἢ τρυγὸνα! Ἄλλου νὰ στοῦ λέου κι ἄλλου νὰ τν αἰκοῦς!

Παλιότερα «μοιρολόγια» καὶ στίς κηδεῖες, τόσο στὸ σπιτί τοῦ πεθαμένου, ὅσο καὶ μέσα στὴν ἐκκλησιά. Οἱ «μοιρολοίστρες», (γυναῖκες, τοῦ σπιτιοῦ, συγγενισσες, γειτόνισσες, ἄλλες χωριανές), χωρισμένες σὲ δύο ἡμιόρια, ἀπιστομῶνταν ἀπάνου στὸ λείψανο, οἱ μισὲς ἀποδῶ κι οἱ μισὲς ἀποκεῖ, καὶ τό ὅσπιναν στὸ μοιρολόϊ: ἔτοῦτες τ' ἀφνῶν, ἐκεῖνες τό ἵπριναν (ἢ τό ἵπριζε κάποιος μὲ τὸ καλάμι του). Ραγίζεταν ἡ καρδιά σου νὰ τὶς ἀκοῦς.

— Ἐκαμαν κί τὰ κλαριά νὰ κλαῖνι!

Τὰ μοιρολόγια δὲν ἦταν μόνο καθορισμένου τύπου, ἀλλὰ καὶ αὐτοσχεδιάσματα, ἔμμετρα ἢ πεζά: «Ἄχ! Χάρε, καρδιοκαῦτη, ποὺ πῆρες τὸ παιδάκι μου καὶ τί νὰ κάμω ἢ μαύρη!».

Μεταπολεμικὰ τὸ μοιρολόϊ ἔχει σχεδὸν περιοριστεῖ σὲ μερικὲς αὐτοσχεδίες ἐπιφωνηματικὲς φράσεις: «Ποῦ μᾶς ἀφῆνεις καὶ φεύγεις;», «Τί θὰ γένω ἐγὼ χωρὶς ἐσένα!» κ.λπ.

Ἀνθολογῶ ἐδῶ δέκα μοιρολόγια, ἀπὸ καμιά πεντηταριά, ποὺ μᾶλλον εἰπεῖ γερόντισσες Νεχωρίτισσες (ὅλες μακαρίτισσες):

1.— Σὲ μικροῦτοικο

Μὴν κλαῖς, μάνα μ', μὴ χλίβεσαι καὶ τὰ βουνὰ μὴ σκίζεις κι ἐγὼ, μανούλα μ', ἐφυγα κι εἶμαι μὲ τ' ἀγγελούδια, στῆς Παναγίας τὴν ποδιά καὶ στοῦ Χριστοῦ τὰ χέρια.

2.— Σὲ μικρὸ παιδί

Παιδάκι μου, τὸν πόνο σου ποῦ νὰ τὸν ἀπιθῶσω; Νὰ τὸν ἀφήσω σὲ στρατὶ τὸν παίρνουν οἱ διαβάτες, νὰ τὸν πετάξω σὲ κλαρί τὸν παίρνουν τ' ἀγριοπούλια, νὰ τὸν κρατῶσιν στὴν καρδιά μου καίει τὰ φυλλοκάρδια.

3.— Σὲ γυιὸ ἢ κόρη

Οὐλ' οἱ καημοὶ καημίζονται κι οὐλ' οἱ καημοὶ βαστιῶνται, σὰν τοῦ παιδιοῦ μου τὸν καημὸν ἄλλος καημὸς δὲν εἶναι. Εἶναι μαχαίρι δικοπο, χαντζάρι τροχισμένο, νὰ περπατήσω μὲ πονεῖ, νὰ στέκομαι σὲ σφάζει, νὰ κάθομαι νὰ σκέφτομαι βαριά ποῦ μ' ἀγκουσεύει.

(μ' ἀγκουσεύει, ἀγκώνομαι θὰ λέγαμε σήμερα).

4.— Σὲ γυιὸ ἢ κόρη

Μὴ μπιστευτεῖς, μανούλα μου, τὰ ξένα μοιρολόγια. Οἱ ξένοι ἀλάργα στέκονται κι ἀνὰρι, ἀνάρια κλαῖνε κι ἀριά τραβᾶνε τὰ μαλλιά νὰ μὴν τριχοπονέσουν. Δὲ χύνουν δάκρυα καυτερά νὰ καῖν τὰ μάγουλά τους, νὰ πέφτουν καὶ στὸν κόρφο τους νὰ καίγεται ἡ καρδιά (τους).

5.— Σὲ νιό

Ξένα σοῦ πρέπουν, μάτια μου, ἐννιὰ μοιρολοίστρες, νὰ ἔχουν τ' ἀσθήθι μάρμαρο καὶ τὴν καρδιά καμπάνα, γιὰ νὰ χτυπᾶν τὸ μάρμαρο ν' ἀκούγεται ἡ καμπάνα. Οἱ τρεῖς νὰ κλαῖν τ' ἀποταχὺ κι οἱ τρεῖς τὸ μεσημέρι κι οἱ τρίτες οἱ πικρότερες νὰ κλαῖν τὸ θράδυ θράδυ. Οἱ τρεῖς νὰ κλαῖν τὰ νιάτα σου κι οἱ τρεῖς τὴν ὁμορφιά (σου)

κι οἱ τρίτες οἱ πικρότερες νὰ κλαῖν τὴν ἀρρωστιά σου (ἦ, κι οἱ τρίτες οἱ πικρότερες νὰ κλαῖν τὰ θάσανά σου).

6.— Σὲ νιά

Νυφούλα μου παράμορφη, τριαντάφυλλα γιομάτη, σὲ τί βαρκούλα θὲ νὰ μπείς, σὲ ποιοῦ νοῖ θ' ἀράξεις, νὰ στείλω τ' ἀδερφάκια σου τὴν ξαγορά νὰ φέρουν; — Δὲν παίρνει ὁ Χάρος ξαγορά, δὲν παίρνει ὁ Χάρος (γρόσια,

μόν' παίρνει λυγερὰ κορμιά κι ὁμορφοκαμωμένα.

7.— Σὲ νιὸ ἢ νιά

Ἀφῆνω γειὰ στίς ὁμορφες καὶ γειὰ στὰ παλληκάρια, ἀφῆνω καὶ στὴ μάνα μου τρία γυαλιὰ φαρμάκι. Τὸ νὰ νὰ πίνει τὸ πρωί, τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι, τὸ τρίτο τὸ πικρότερο τὸ θράδυ νὰ κοιμάται.

8.— Σὲ μικροφραμελίτισσα

Τηράτε με, παιδάκια μου, ὅσο νὰ σκαπετήσω, ὅσο διαβῶ κι ἀποδιαβῶ τὸ Τρίκινο διοφύρι, νὰ πῶ τ' ἀλῆσμονο νερὸ στῆς Ἀρνησιᾶς τὴ θρύση π' ἀρνιέται ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα, π' ἀρνιῶνται καὶ τ' ἀντρόγυνα τὰ πολυαγαπημένα. (διοφύρι = γιοφύρι).

Συνέχεια στὴ σελίδα 8

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΜΑΣ

Τὰ εκλογικὰ αποτελέσματα στο Νομὸ μας στὶς εκλογὲς τῆς 5ης Νοεμβρίου 1989 ἔχουν ὡς εξῆς:

Εγγεγραμμένοι	271.886
Ψήφισαν	193.731
Ἐγκυρα	191.597
Ἀκυρα	1.686
Λευκά	448
Ἐλαβαν:	
Ν.Δ.	91.828 (47,9%)
ΠΑΣΟΚ	80.097 (41,8%)
ΣΥΝ.	17.983 (9,4%)
ΛΟΙΠΟΙ	1.689 (0,9%)

Εκλέχτηκαν οἱ:

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ (4 ἑδρες)

Σταμάτης Δ.	14.639
Καραγκούνης Α.	14.401
Μιμῆς Αρ.	13.559
Δελιμήτσος Π.	13.484
Οἱ υπόλοιποι ἔλαβαν:	
Φωτόπουλος Χρ.	12.205
Κωσταράς Γρ.	10.157
Χούτας Θ.	7.505
Αλεξόπουλος Γ.	4.743

ΠΑΣΟΚ (4 ἑδρες)

Ροκόφυλλος Χρ.	20.230
Δημητρακόπουλος Αθ.	11.263
Τσιτσιμελής Στ.	11.003
Μπαλτάς Αλ.	10.548
Οἱ υπόλοιποι ἔλαβαν:	
Ζαμπέλης Γ.	7.540
Κουτσομπίνης Θ.	6.987
Κοκκινοδασίλης Χρ.	6.025
Λάμπρος Κ.	4.073

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ (καμμιά ἑδρα)

Στριφτάρης Στ.	7.616
Μάσσιου - Γιώτη Ουρ.	2.342
Τσαμπάλης Ευάγ.	1.774
Μπούρος Κ.	1.502
Δούρος Δ.	1.109
Σιούνας Μάρ.	927
Μεταξιώτης Χρ.	868

ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΝΕΧΩΡΙΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Εψήφισαν 184 (Ιούνιο 188)
Ἐλαβαν:

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ 137
(τον Ιούνιο 132), ἴτοι:

Αλεξόπουλος	1
Δελιμήτρος	33
Καραγκούνης	1
Κωσταράς	18
Μιμῆς	14
Σταμάτης	19
Φωτόπουλος	48
Ασταύρωτα	3

ΠΑΣΟΚ 38
(τον Ιούνιο 46), ἴτοι:

Δημητρακόπουλος	27
Ζαμπέλης	1
Λάμπρος	1
Μπαλτάς	4
Ροκόφυλλος	2
Ασταύρωτα	3

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ 3
(τον Ιούνιο 2).

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ 2

ΑΚΥΡΑ 4, ἴτοι:

Φάκελος με πετσετάκι	1
Φάκελος με 2 ψηφοδέλτια τῆς Νέας Δημοκρατίας	1
Φάκελοι με 2 ψηφοδέλτια τοῦ ΠΑΣΟΚ	2

Δ' «ΔΗΜΟΤΙΚΟ» (1893 - 1931)

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 6

λεγχο μὲ ἡμερομηνία 15 Μαΐου 1917. Ἐπιθεωρήθηκε 29 Νοεμβρίου 1917 καὶ 28 Μαρτίου 1918. Ἐπιστρατεύθηκε πρὶν νὰ λήξει τὸ σχολ. ἔτος, καθὼς σημειώνεται τόσο στὸ Μαθητολόγιο, ὅσο καὶ στὸ Γεν. Ἐλεγχό, μὲ ἡμερομηνία 8 Ἰουνίου 1918: «ὁ τῇ ἐντολῇ τοῦ ἐποπτικοῦ συμβουλίου ἐξαγωγῶν τὸ ἀποτέλεσμα, τοῦ διευθύνοντος τὸ σχολεῖον τοῦτο ἐπιστρατευθέντος, δημοδιδάσκαλος Ἀραχώτης Κωνσταντῖνος Τρίφτης».

10) Β λ ἄ χ ο ς Γ ε ὡ ρ γ ι ο ς (σχολ. ἔτος 1918—19), ἀπὸ τῇ Λιμνίστα Ναυπακτίας. Ὁ διορισμὸς του: «Διωρίσθησαν ὁ Γεώργιος Βλάχος, δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ πλῆρες δημοτικὸν σχολεῖον ἀρρένων Νεχωρίου - Κλεπαῖδος, ὡς προσωρινὸς ἀναπληρωτὴς τοῦ ἐπιστρατευθέντος μονίμου δημοδιδασκάλου καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον θέλει διαρκέσει ἢ εἰς τὸν στρατὸν παραμονὴ τούτου» (ΦΕΚ 236) 2. 10.1918, τ. Γ').

ὑπηρετήσαν ἐπὶ ἐνάμισι σχολικὸν ἔτος, ἦτοι ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1918 ὡς τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1919 (τὸν Ἰανουάριον 1920 διορίστηκε στὴ Συνίστα, ΦΕΚ 4) 6.1.1920, τ. Γ'). Μαθητολόγιο καὶ Γενικὸς Ἐλεγχος ἔλλιπὼς ἐνημερωμένα. Στὸ Γεν. Ἐλεγχό ἡ σημείωση: «ἐχορηγήσαμεν ἀποφοιτήριον, 27. 2.1919, Γ. Βλάχος».

11) Πα πα δ η μ η τ ρ ι ο υ Ε ὐ θ ῡ μ ι ο ς (σχολ. ἔτη 1919—1921).

Μετὰ τὴν ἀπόλυσή του ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἐπανήλθε στὴν ὀργανικὴ του θέση. ὑπηρετήσε ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον 1920, πιθανῶς, ὡς τὸν Ἀπρίλιον 1921. Ἐπιθεωρήθηκε 30 Ἰουνίου 1920.

Ὁ μισθὸς του καθορίστηκε σὲ 280 δρχ. (ΦΕΚ 111) 25.5. 1920, τ. Γ').

Ἡ μετὰθεσή του: «Μετατίθενται... Εὐθύμιος Παπαδημητρίου, δημοδιδάσκαλος ἐκ τοῦ σχολεῖου ἀρρένων Νεχωρίου Ναυπακτίας εἰς τὸ Διοριστὴς Εὐρυτανίας» (ΦΕΚ 41) 18.2.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΕ 25 ΧΡΟΝΙΑ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 5

σκεδάξει. Καὶ με τὴν ευκαιρία νὰ πω ξανά ὅτι πρέπει ὁλο αὐτὸ το υλικὸ του ἀγαπητοῦ Δ. Φούρλα νὰ εκδοθεῖ. Νὰ θυμίσουμε ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ πολλὰ θέματα:

— Το Νεχώρι τῆς ιστορίας καὶ τοῦ θρύλου.

— Νεχωρίτες ταξιδιώτες.

— Ἡ υφαντικὴ στο Νεχώρι κ.ά.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ καὶ ἄρθρα γενικότερου ἐνδιαφέροντος χωρὶς νὰ ἔχουν ἀμεση σχέση μετὰ συμβαίνοντα στο Νεχώρι. Καὶ ἐδῶ θέλω νὰ σημειώσω ὅτι τέτοια ἄρθρα θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχουν γιὰ δύο κυρίως λόγους. Ὁ ἓνας εἶναι ὅτι τέτοια ἄρθρα εἶναι χρήσιμα γιὰ ὁλοὺς μας καὶ δεῦτερο χωρὶς ὕλη ποὺ νὰ εἶναι ἐξω ἀπὸ τὰ «Νεχωρίτικα» δὲν γεμίζει ἡ εφημερίδα μας καὶ πέραν τούτου νὰ μπορεῖ καὶ κάποιος ἄλλος, μὴ Νεχωρίτης, νὰ βρεῖ κατὶ γενικότερο καὶ ἐνδιαφέρον.

Π. ΒΛΑΧΟΣ

1921, τ. Γ'). Τὸ Μαθητολόγιο ἐκλείσει (καὶ ὑπόγραφε) μὲ ἡμερομηνία 10 Ἀπριλίου 1921.

Ἡ μετὰθεση τοῦ Παπαδημητρίου δημιούργησε προβλήματα στὴ λειτουργία τοῦ σχολεῖου. Ἀποσπάστηκε ὁ «Δημ. Ἀντωνόπουλος ἐκ Ναυπάκτου εἰς Νεοχώριον Κλεπαῖδος» (ΦΕΚ 102) 5.5.1921, τ. Γ'), ἀλλὰ ἤρθε δὲν ἤρθε ν' ἀναλάβει ὑπηρεσία κανένας δὲν τὸν θυμᾶται. Πάντως ὁ Γεν. Ἐλεγχος ἐκλείσει μὲ ἡμερομηνία 8 Νοεμβρίου 1921 καὶ μὲ τὴν ἐνδειξη: «ὁ ἐνεργήσας τὰς ἐξετάσεις δημοδιδάσκαλος Πέρκος Β.Δ. Στράγγος».

12) Πα πα γ ε ω ρ γ ι ο υ Ἰ ω ἄ ν η ς (σχολ. ἔτη 1921—1923), ἀπὸ τὴν Πενταγιοῦ Δωρίδος. (Συγχρόνως, σχεδόν, μὲ τὸν Παπαγεωργίου μετετέθηκε καὶ ἄλλος δάσκαλος: «Μετατίθεται ὁ δημοδιδάσκαλος Δημ. Φλέγκας ἐκ Πλατάνου εἰς Νεοχώριον Ναυπακτίας» ΦΕΚ 306) 27.12.1921, τ. Γ', ἀλλ' ἡ μετὰθεση τοῦ Φλέγκα, φαίνεται, ματαιώθηκε).

Ὁ Παπαγεωργίου ὑπηρετήσαν ἐπὶ ἐνάμισι σχολικὸ ἔτος, ἦτοι ἀπὸ τὸ Δεκέμβριον 1921 ὡς τὸ Νοέμβριον 1922.

Ἦρθε μὲ μετὰθεση: «Μετατίθενται τῇ αἰτήσει των καὶ δι' ἐξαιρετικὸν λόγους οἱ ἐξῆς δημοδιδάσκαλοι: Ι. Παπαγεωργίου ἐκ Γκουγκόδου Ἐδέσσης εἰς Νεοχώριον Ναυπακτίας» (ΦΕΚ 257) 30.11.1921, τ. Γ'). Στὸ Γκούγκοδο (ν. Βρυτά) Ἐδέσσης εἶχε ἐκσφεντονισθεῖ ἀπὸ τὴν Πενταγιοῦ (ΦΕΚ 47) 23.2. 1921, τ. Γ').

Γιὰ τὸ σχολ. ἔτος 1921—22 κλείνει (καὶ ὑπογράφει) τὸ Μαθητολόγιο τὴν 12 Ἀπριλίου 1922 καὶ τὸν Γεν. Ἐλεγχό τὴν 3 Ἰουλίου 1922, ἐνῶ γιὰ τὸ σχολ. ἔτος 1922—23 τὸ μὲν Μαθητολόγιο κλείνει (καὶ ὑπογράφει) τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1922, ὁ δὲ Γεν. Ἐλεγχος ἔχει ἔλλιπὼς καταχωρισμένα στοιχεία καὶ εἶναι ἀνυπόγραφος.

Ὁ Παπαγεωργίου ἦταν πρωτοβάθμιος δημοδιδάσκαλος ἡδη ἀπὸ τὸ 1916 (ΦΕΚ 34) 12.2. 1916, τ. Γ'), ὅταν ὑπηρετοῦσε στὴν Πενταγιοῦ. ὑπηρεσιακὲς του ἐγγραφές, ἐνῶ ὑπηρετοῦσε στὸ Νεχώρι: Ἐπιθεώρηση, 26 Ὀκτωβρίου 1921. Διαβάθμιση: «Ἰωάν. Παπαγεωργίου, Νεχωρίου - Κλεπαῖδος βαθμὸν πρώτης τάξεως καὶ μισθὸν 440 δρχ. μηνιαίως» (ΦΕΚ 244) 8.11. 1922, τ. Γ'). Προσώξηση: «Αὐξάνεται κατὰ δρχ. 20, λόγω συμπληρώσεως α' τριετίας ἐν τῇ αὐτῇ βαθμῇ ἀπὸ 1.6.1922 ὁ μηνιαίος μισθὸς... Ι. Παπαγεωργίου Νεχωρίου» (ΦΕΚ 288) 19.12.1922, τ. Γ').

Ἡ παραίτησή του: «Γίνεται δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις... Ἰωάννου Παπαγεωργίου ἐκ Νεχωρίου Κλεπαῖδος Μεσολογγίου, ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1922» (ΦΕΚ 6.11. 1.1923, τ. Γ').

Κάπου ἐδῶ, μεταξὺ Παπαγεωργίου καὶ Παπαλεξίου, ἐλλεῖπει δημοδιδασκάλου, οἱ χωριανοὶ «ἔβαλαν δάσκαλο στὰ παιδιὰ τους» τὸν Ἰωάννην Μάρο, ἐπίσης «γὰ ἓνα φεγγάρι» τὸν Γεώργιο Χ. Μπουραζέρη, νεαροὺς τότε, μὲ γραμματικὲς γνώσεις ἐλληνικοῦ!

Συνέχεια στο ἐπόμενο

☛ Συνέχεια από την σελ. 1
κτωρ οδοντίατρος κ. TOM N. PAROITSIS, αι διδασκάλισσαι κ. Μαρία Δ. Κωστοπούλου και κ. CENIE SMITT.

Μετά το φαγητό έλαβε το λόγο ο Πρόεδρος του Συλλόγου κ. Βασίλειος Κώσταλος, ο οποίος είπε:

— Θα ήθελα εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου να ευχαριστήσω όλους εσάς, που ήλθατε εδώ σήμερα, για να τιμήσουμε τον ευρισκόμενο κοντά μας κ. Δημήτριο Ντούζο.

Σε μια ιδιωτικής φύσεως επίσκεψή του στην Αμερική δρέθηκε κοντά σε αγαπημένα πρόσωπα: συγγενικά, φιλικά, Νεχωρίτικα.

Η αγάπη του και η προσφορά του στα Ελληνικά Γράμματα, στο Νεχώρι και στους Νεχωρίτες, μας έδωσαν την αφορμή, για να πραγματοποιηθεί αυτή η βραδιά απόψε.

Η συγγραφή και έκδοση 21 βιβλίων αποτελεί μια προσφορά στα Ελληνικά Γράμματα. Η έκδοση του βιβλίου του «ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ», το γράψιμο ωρισμένων ποιημάτων, που αναφέρονται και στο χωριό μας, και το πέρασμα των θερινών διακοπών του στο Νεχώρι, ένα πολύ μεγάλο συγγραφικό υλικό, που έχει συγκεντρώσει και το οποίο ελπίζουμε να βγει και να ιδει το φως της δημοσιότητας, όλα αυτά αποτελούν την εκδήλωση της αγάπης του στο Νεχώρι και στους Νεχωρίτες.

Οι άνθρωποι των γραμμάτων τον εκτιμούν, το Νεχώρι τον καμαρώνει. Εμείς οι Νεχωρίτες είμαστε υπερήφανοι για την αγάπη του και την προσφορά του. Σ' ένα από τα ποιήματά του για το Νεχώρι μας αρχίζει:

«Πως σε θυμάμαι, όμορφο (Νεχώρ' αγαπημένο, που στη ραχούλα ακουμπάς (απ' το βοριά κρυμμένο...» για να τελειώσει:

«...Θα τα θυμάμαι όλα σου, (σ' όσα μου μένουν χρόνια!»

Ευρισκόμενος κοντά μας το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας θεώρησε τιμή την πραγματοποίηση της βραδιάς αυτής, της μικρής αυτής Νεχωρίτικης εκδήλωσης, να τον γνωρίσουμε από κοντά τον άνθρωπό μας αυτόν, να τον συγχαρούμε και να ευχηθούμε η Παναγιά η Νεχωρίτισσα να του χαρίσει υγεία και δύναμη, ώσπου να μπορέσει να εξακολουθήσει το μεγάλο του έργο, γράφοντας κι άλλα ακόμα βιβλία για το καλό του χωριού, για το καλό της Ναυπακτίας, για το καλό της κοινωνίας.

Συχαίρω λοιπόν τον κ. Ντούζο, τον ευχαριστώ πάρα πολύ που δέχτηκε και δρέθηκε κοντά μας απόψε και θα ήθελα πάρα πολύ να τον παρακαλέσω να μας πει λίγα λόγια γύρω από το άτομό του. Θα ήθελα επίσης πριν μιλήσει ο κ. Ντούζος, αν κάποιος άλλος θα ήθελε να πει κάτι για τον κ. Ντούζο, θα τον ακούσουμε ευχαρίστως. Αισθανθήκαμε απόψε τόσο καλά κι απλά, τόσο φιλικά, τόσο Νεχωρίτικα. Είμαστε όλοι σαν μια οικογένεια.

Και πάλι ευχαριστώ τον κ. Ντούζο, του εύχομαι καλή επιστροφή στην Ελλάδα και τον εξουσιοδοτώ να μεταφέρει

τους χαιρετισμούς μας στον εκεί αδελφό Σύλλογο και σ' όλους τους Νεχωρίτες (χειροκροτήματα).

Επίσης το Διοικητικό Συμβούλιο έκαμε ένα τιμητικό δίπλωμα, το οποίο χαρίζει στον κ. Δημ. Ντούζο και το οποίο αναφέρει:

ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑ
ΣΤΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΝΤΟΥΖΟ

τον Δάσκαλο, τον Λαογράφο, τον Ποιητή, τον Συγγραφέα, τον Ανθρωπιστή, εις αναγνώριση της ανεκτίμητης προσφοράς του στα Ελληνικά Γράμματα και για το αμέριστο ενδιαφέρον του για την περιφέρεια Ναυπακτίας και ιδιαίτερα για τη γενέτειρά μας το Νεχώρι.

Ευχαριστώ πάρα πολύ (ζωηρά κι παρατεταμένα χειροκροτήματα).

Μετά την ομιλία του Προέδρου σηκώθηκε ο κ. Ντούζος και είπε:

Αγαπητέ κύριε Πρεόδρε και λοιπά μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, αγαπημένοι μου όλοι: συγγενείς, φίλοι, συγχωριανοί. Είμαι πολύ συγκινημένος απόψε, που βρίσκομαι ανάμεσά σας στο τιμητικό για μένα δείπνο. Σας ευχαριστώ πολύ, αλλά η τιμή αυτή ανήκει σε σας. Το δώρο τιμής περισσότερο το δωρητή και λιγότερο αυτόν που το δέχεται.

Η τιμητική αυτή βραδιά πλημμυρίζει από χαρά όλους μας γιατί όπως γράφει στο ποίημά του «ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ» ο αείμνηστος συμπατριώτης μας κ. Αθάνας:

«Όλοι μας γνωρίζομαστε από μικρά παιδιά, με το μικρό του τ' όνομα ο ένας τον άλλον κράζει, στα μυστικά μας δε μπορεί να βάλουμε κλειδιά, ξέρει ο καθένας σ' άλλονού τα μάτια να διαβάξει... κ.λπ.»

Έτσι η καρδιά μας όλων των χωριανών, μικρών και μεγάλων, ανδρών και γυναικών, πάλλει το ίδιο από αγάπη για το χωριό μας, το περήφανο για τα παιδιά του Νεχώρι, για τους δικούς μας, για όλους. Κι είναι φανερό η συγκίνηση κι η χαρά μας όταν ανταμώνουμε κάπου, εδώ ή στην πατρίδα. Η αγάπη γεμίζει τις καρδιές μας και το ενδιαφέρον μας στρέφεται αμέσως, στα ζητήματά του, στα προβλήματά του. Κι όλοι μας από κοινού, αλλά και ξεχωριστά ο καθένας προσπαθούμε να τα λύσουμε και θα το κάμωμε ωραιότερο, θα το χαϊρόμαστε εμείς και θα το ζηλεύουν και το καμαρώνουν οι ξένοι.

Αυτή η αγάπη στο χωριό, που γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε, έκαμε τους παπούδες μας, τους γονείς μας, αλλά κι εμάς τους ίδιους να το φροντίζουν, να το νοικοκυρεύουν, να το ομορφύνουν και να το στολίσουν με πλήθος κοινωφελή έργα. Πολύ κουράστηκαν γι' αυτό και τους αξίζει ο δίκαιος έπαινος κι η ευγνωμοσύνη μας.

Όμως ας μη φροντίζουμε να επισημαίνουμε τα τυχόν λάθη. Είναι πιθανόν πάνω στον ενθουσιασμό τους να έσφαλαν σε κάτι. Αυτό είναι πολύ φυσικό. Καθένας μας κοντά στα προτερήματά του έχει και μικρά

ή μεγάλα ελαττώματα. Ας επινοούμε τα πρώτα κι ας παραβλέπουμε τα δεύτερα. Ας τα συγχαρούμε κι ας προσπαθούμε ευγενικά και με καλό τρόπο να τα επισημάνουμε στον ίδιο, ώστε να το καταλάβει και να τα διορθώσει. Όπου υπάρχει πραγματική αγάπη, δεν υπάρχουν εμπόδια σε τίποτε κι αν υπάρχουν παραμερίζονται.

Ας εκμεταλλευτούμε τα προτερήματά μας, να τ' αξιοποιήσουμε πρώτα για το ατομικό μας συμφέρον κι ύστερα για το γενικό.

Καθένας μας προσέφερε και προσφέρει, λίγο ή πολύ, με τον τρόπο του, τα προσόντα του, τη μόρφωσή του, την εργασία του, τις χρηματικές του εισφορές και συνέβαλε στην πρόοδο του χωριού μας και των χωριανών μας.

Να είστε περήφανοι για την πατρίδα μας, για την καταγωγή σας, για τους γονείς σας, για τους προγόνους σας. Το 1961 εξέδωσα το βιβλίο ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ. Σ' αυτό, εκτός των άλλων, εκθειάζω το χωριό μας και τους χωριανούς μας. Από τότε δεν έπαψα να συγκεντρώνω νέο λαογραφικό υλικό, πλούσιο σε διηγήσεις, ιστορίες, παραμύθια, παιδικά παιχνίδια, τραγούδια, παροιμίες. Αυτό σήμερα είναι αρκετό να καλύψει 300—400 σελίδες βιβλίου.

Ο σκοπός μου δεν ήταν και δεν είναι κερδοσκοπικός. Πίστευα και πιστεύω, πως θα ήταν ωραίο και πλούσιο γραπτό κειμήλιο για το χωριό μας. Όμως με φοβίζει η μεγάλη δαπάνη της εκδόσεως και η μικρή του κυκλοφορία δεν πρόκειται να την καλύψει.

Στο ταξίδι μου αυτό, το 5ο εδώ, είχα την ευκαιρία και τη χαρά να ξεφυλλίσω δυό εξαιρετικά βιβλία: Το βιβλίο της εκκλησίας της Αγίας Τριάδος του CAMP HILLE του 1982 και το λεύκωμα του Συλλόγου σας του 1988. Επισκέφθηκα επίσης την ορθόδοξη χριστιανική εκκλησία του YORK και 4 ακόμα στο CLEVELAND του OHIO. Είδα τέλος και σε προβολή VIDEO το εφτεινό σας ετήσιο πανηγύρι τον Αύγουστο στο ιδιόκτητο πάρκο σας.

Για όλα αυτά είσθε άξιοι συγχαρητηρίων. Μαζί με όλη την άλλη ομογένεια αγωνίζεσθε και σεις με επιτυχία στο να διατηρήσετε την Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη, την Ελληνική γλώσσα, τις Εθνικές μας παραδόσεις, τα τραγούδια μας και τους χορούς μας. Σχετικά μ' όλα αυτά γράφω στο βιβλίο μου Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ, που κυκλοφόρησε εφέτος κι στο κεφάλαιο ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ.

Είσθε λοιπόν, αξιοθαύμαστοι για το τεράστιο έργο που επιτελέσατε, τόσο τα εκάστοτε Διοικητικά Συμβούλια, όσο και όλοι σας, θρησκεία και γλώσσα είναι οι στυλοβάτες της Ελευθερίας του Έθνους.

Και στη μεγάλη αυτή χώρα, που ζήτε κι εργάζεσθε, απολαμβάνετε πλήρως τ' αγαθά της ελευθερίας. Είναι η χώρα, που σας δέχτηκε φιλόστοργα στην αγκαλιά της και σας έδωσε την ευκαιρία —εργαζό-

μενοι σκληρά— να προκόψετε, να δημιουργήσετε περιουσία και να μορφώσετε τα παιδιά σας.

Τα παιδιά σας, και πολλών από σας και τα εγγόνια, είναι ήδη πολίτες της και μάλιστα από τους καλύτερους. Όμως μην παραιμείτε να τους τονίζετε πάντοτε την ένδοξη καταγωγή τους και την πολύτιμη αξία της Ελληνικής γλώσσας. Στο βιβλίο μου, που ανέφερα προηγουμένως, γράφω με συντομία γι' αυτή την Ελληνική γλώσσα και την Ελληνική πνευματική μας κληρονομία. Να τους ειπείτε ν' ανοίξουν ένα αγγλικό λεξικό. Εκεί μέσα θα ιδούν χιλιάδες Ελληνικές λέξεις ή άλλες μ' Ελληνικές ρίζες κι όλες οι φυσικές και πνευματικές επιστήμες. Κι αυτό συμβαίνει και στα λεξικά των άλλων προηγμένων Κρατών. Στην αρχαία Ελλάδα γεννήθηκαν κι ανεπτύχθηκαν όλες οι φυσικές και πνευματικές επιστήμες. Κι αυτές υπήρξαν τα θεμέλια του σύγχρονου πολιτισμού μας. Δικαίως λοιπόν έχει ειπεί κάποιος αρχαίος Έλληνας σοφός «Ευχαριστώ το Θεό, που μ' έπλασε άνθρωπο και όχι ζώο! Ευχαριστώ το Θεό, που μ' έκανε ελεύθερο κι όχι σκλάβο! Τέλος, ευχαριστώ το Θεό, που μ' έκαμε Έλληνα κι όχι βάρβαρο!».

Να γιατί πρέπει να διατηρήσετε ζωντανή την Ελληνική μας γλώσσα. Το πράγμα —γνωρίζω— δεν είναι και τόσο εύκολο, ούτε σε σας, ούτε και στα παιδιά σας κι εγγόνια σας. Όμως αξίζει να επιμένετε. Στο σπίτι σας να μιλάτε Ελληνικά. Να τους διηγείστε απλούς Ελληνικούς μύθους. Έχομε τόσους πολλούς και διδακτικούς. Να τους διηγείστε ευχάριστες κι ωραίες Ελληνικές ιστορίες. Να τους κεντρίζετε την επιθυμία να μάθουν να μιλούν Ελληνικά. Ιδέστε, τί κάνουν κι άλλοι σε ξένο περιβάλλον να διατηρήσουν την ταυτότητά τους. Οι πατέρες μας αγωνίσθηκαν σκληρά 450 ολόκληρα χρόνια, και κάτω από τουρκικό ζυγό να διασώσουν τη γλώσσα μας. Το ίδιο έκαναν κι όλες οι τότε Ελληνικές παροικίες του εξωτερικού. Ο Ρωμραίος σοφός Κικέρων έχει ειπεί, πως, αν μιλούσαν οι Θεοί, θα προτιμούσαν την Ελληνική γλώσσα.

Λένε —σωστά— πως όποιος

γνωρίζει δυο γλώσσες αξίζει δυο ανθρώπους. Και σ' όλα τα ξένα πανεπιστήμια διδάσκουν την Ελληνική γλώσσα. Ας την μάθουν λοιπόν και τα παιδιά σας και τα εγγόνια σας σαν μια δεύτερη γλώσσα. Διαλέξτε για τα Ελληνικά σας σχολεία ενθουσιώδεις και μορφωμένους δασκάλους, για να τους την μάθουν μ' εύκολο κι ευχάριστο τρόπο.

Έτσι, καθώς θα κυλάει ο χρόνος, θα δυναμώνει η πίστη κι ο Ελληνισμός σας, θα μεγαλώνουν οι εργασίες σας και θ' αυξάνει η προκοπή σας. Και με καμάρι θα επαναλαμβάνετε το τραγούδι των αρχαίων Σπαρτιατών:

—Οι γεροντότεροι = «Ήμασταν κάποτε κι εμείς γεροί και παλληκάρια!».

—Οι νέοι = «Τώρα εμείς κι αν θες δοκίμασέ μας!».

—Και τα παιδιά = «Όμως κι εμείς θα γίνουμε πολύ καλύτεροί σας!».

Και το μικρό, μικρούτσικο Νεχώρι, αλλά και κάθε Νεχωρίτης οπουδήποτε γης κι αν ευρίσκεται, θα χαίρεται και θα καμαρώνει για σας και την πρόδοό σας. Η καρδιά όλων των Νεχωριτών χτυπάει το ίδιο πλημμυρισμένη από αγάπη για το χωριό μας, για τους δικούς μας, για όλους.

Και πάλι σας ευχαριστώ κι εγώ και τα παιδιά μου και τα εγγόνια μου. (Ζωηρά χειροκροτήματα).

Κατόπιν μίλησε ο κ. Χρήστος Αλπογιάννης, ο οποίος αναφέρθηκε σε περιστατικά της παιδικής του ηλικίας και της γνωριμίας του με τον κ. Ντούζο, που με στερήσεις σπούδασε κι έφτασε σ' ανώτατα αξιώματα της Δημοτικής Εκπαιδεύσεως κι έγινε αξιόλογος συγγραφέας. Τέλος, του ευχήθηκε καλή επάνοδο στην πατρίδα.

Έπειτα πήρε τον λόγον ο κ. BILL COSTOPOYLOS, που διηγήθηκε πως εγγώρισε τον κ. Ντούζο και την οικογένειά του το καλοκαίρι του 1964, όταν είκοσάχρονος τότε, είχε επισκεφθεί την Ελλάδα.

Το τέλος της τιμητικής βραδιάς έκλεισε ο Πρόεδρος κ. Κώσταλος και είπε:

—Ελπίζω ότι όλοι θα ευχαριστηθήκατε. Και πάλι θα ήθελα να σας ευχαριστήσω εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου, που ήρθατε κι όλοι μαζί τιμήσατε τον κ. Ντούζο. Χίλια ευχαριστώ! (Ζωηρά χειροκροτήματα).

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

☛ Συνέχεια από σελ. 7

9.— Σέ μικροφραμελίτη

“Οξω βουβάλια μάχονται κι όξω στοιχειά δογγάνε. Μουϊδὲ βουβάλια μάχονται κι οὐδὲ στοιχειά δογγάνε, χωρίζ' ἡ μάν' ἀπ' τὸ παδί και τὸ παιδί ἀπ' τὴ μάν, χωρίζει κι ἐν' ἀντρόγυνο μικροφραμιλεμένο.

—“Ασε με, Χάρε μ', ἄσε με ἀκόμα λίγες μέρες νὰ κυβερνήσω τὰ παιδιά, τὸ δόλιο μου τὸ σπίτι.

—Τὸ σπίτι σου βολεύεται και τὰ παιδιά σου ἀζαίνουν κι ἐμένα μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου.

10.— Σέ μισόκοπη νοικοκυρά

Νοικοκυρά συντάζεται στὸν “Αἰν νὰ κατέβει κι ἀνασκυράει τὴ ρόκα της και χώνει τὴ φωτιά της κι ἀφήνει γειὰ στὸ σπίτι της και γειὰ στὴ γειτονιά της. Ποιὰ ἔχει λόγο νὰ τῆς πεί, ποιὰ γράμμα νὰ τῆς δώσει, ποιὰ ἔχει νιδὸ ξαρμάτωτο τοῦ στέλνει τ' ἄρματά του.

(ἀνασκυράει = συγυρίζει, τακτοποιεῖ). ΔΗΜ. Φ.